

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM ATEŞİ DÜNYAYI SARACAK

• Mısır Ve
Tunus
Devrimleri
Üzerine Notlar

• İktidar
Hedefli
Mücadele

• Naklen
Yayın
Devrim

• BEDAŞ ve
Ontex
İşçileri
Eylemde

• Torba Yasa
Tasarısına Karşı
Emekçiler
Ayakta

• PTT
Taşeron
İşçileri
Eylemde

MİTİNG

TÜM EMEKÇİ KADINLARI

EKA PANKARTI ALTINDA

TOPLANMAYA ÇAĞIRIYORUZ

TARİH: 6 Mart 2011 – PAZAR

SAAT: 11.00

TOPLANMA YERİ: Tepe Nautilus

MİTİNG ALANI: Kadıköy İskele Meydanı

(Mahallelerden

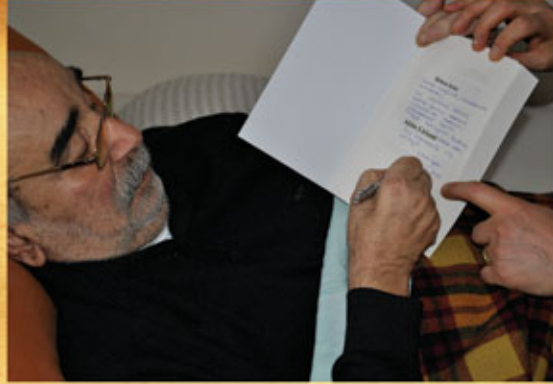
Otobüs Kaldırılacaktır)

EKA

EMEKÇİ KADINLAR

**AKLIN
LİRİZMİ
DOSTLARIYLA**

MISIR VE TUNUS DEVRİMLERİ ÜZERİNE NOTLAR

Devrime hazırlanan her ülkedeki proletarya, dünya proletaryasının mücadele deneyimlerinin ve gerçekleşmiş devrimlerin deneyimlerini, derslerini ve dünya emekçi hareketinin politik savaşlarının deneyimlerinin “son sözünü” öğrenmek için büyük bir çaba gösterir. Dünya halkalarının deneyimleri, enternasyonal hareketin dersleri ve birikimleri burjuvaziyle mücadelede, proletaryaya kesin bir üstünlük sağlar.

Devrimler birçok gelişmenin, olayın bir noktada birleşmesiyle meydana gelir. Bu açıdan zengin bir içeriğe sahiptir. Mısır ve Tunus'ta gerçekleşen devrimler de görünüşte aniden ortaya çıkan çeşitli sorunların patlak vermesiyle gerçekleşmiştir. Oysa ki, sorunun temeline, ta kalbine inildiğinde sınıflar ilişkisinin ve çelişkilerinin uzun bir evrimi olduğu görülecektir. Her iki ülkede gerçekleşen devrim, daha önce gerçekleşen devrimler gibi içerik olarak zenginliği ve çeşitliliği barındırır.

Tunus ve Mısır'da halk devrimleri daha ortaya çıkar çıkmaz, burada gerçekleşenin bir devrim olduğunu hemen belirttik. Devrimler geliştikçe başka yönleri üzerinde de durduk. Karşımızda büyük bir tarihsel olay olduğu için, bu tarihsel girişimin her seferinde yeni bir yönü üzerinde durma zorunluluğu ortaya çıkıyor. Aşağıdaki notlar bu çerçevede yazılmıştır.

1- Tunus ve Mısır'da, Bin Ali ve Hüsnü Mübarek'in toplum üzerindeki egemenliği yıkıldı fakat, burjuvazinin emekçiler üzerindeki egemenliği çok daha çıplak bir şekilde ortaya çıkmıştır. Buralardaki baskıcı rejimlerin çökmesiyle birlikte buralarda asıl sorunun işçi sorunu, emekçiler sorunu olduğu iyice açığa çıkmıştır.

Burjuvazinin parlamenter cumhuriyeti kitlelerin büyük mücadelesiyle ne kadar ileri götürülürse götürülsün, parlamenter burjuva cumhuriyet burjuva sınıf egemenliğinin bir biçimidir. Kaldı ki Mısır ve Tunus'ta henüz bu noktaya bile ulaşılmış değil.

2- Her iki ülkede gerçekleşen şu anki

Devrimler birçok gelişmenin, olayın bir noktada birleşmesiyle meydana gelir. Bu açıdan zengin bir içeriğe sahiptir. Mısır ve Tunus'ta gerçekleşen devrimler de görünüşte aniden ortaya çıkan çeşitli sorunların patlak vermesiyle gerçekleşmiştir. Oysa ki, sorunun temeline, ta kalbine inildiğinde sınıflar ilişkisinin ve çelişkilerinin uzun bir evrimi olduğu görülecektir. Her iki ülkede gerçekleşen devrim, daha önce gerçekleşen devrimler gibi içerik olarak zenginliği ve çeşitliliği barındırır.

birliktelik, oradaki sınıf ilişkilerinin ve sınıf çelişkilerinin geçici bir evresidir. Bu evre sona ermek durumundadır. Devrime katılan her sınıf, her politik hareket devrime kendi yönünde bir içerik kazandırmaya çalışıyor. İşçiler, emekçiler, yoksul halk bu devrimi kendi istemlerini gerçekleştirmek üzere daha ileri götürme mücadelesini veriyor, oradaki verili koşullar nedeniyle devrime katılan burjuva çevreler ise devrimin burjuva çerçeveyi aşmaması çabası içerisindedir. Bu geçici ve fiili birliktelik daha fazla devam edemez.

Farklı sınıfların birlikte yer aldıkları bütün devrimlerde olduğu gibi, Mısır ve Tunus'ta da, devrime katılanlar, devrimden sonra, silahlarını birbirlerine çevirirler.

3- Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, halkın devrimci değişim istemini ve hareketini önleyemeyeceğini anladığı içindir ki, halk mücadelesini kabul edilebilir sınırlarda tutmak için büyük bir gayret gösteriyor. Varlığını halen sürdüren eski iktidarlardan kalma ordu, bürokrasi, mahkemeler değişmemiştir. Bu devlet aygıtları burjuva güçlerin toplum üzerindeki hâkimiyetinin devamını sağlayacak ö-

nemli dayanaklardır.

4- Burjuvazi devrimin sonuçlarını burjuva sınırlara çekmek için çok yönlü bir faaliyet içerisinde. Bu konuda dünya burjuvazisinin kesin desteğine sahiptir.

Yeni kurulacak burjuva hükümet işçi ve emekçi hareketine, sosyalistlere ve devrimci gençliğe saldırmadan ve onlar üzerinde baskı kurmadan devrimin sonuçlarını burjuva sınırlara çekemez.

5- Dün eski rejimler adına hükümet edenler, bundan böyle halk adına hükümet edeceklerdir. Halkın çoğunluğunun desteğine sahip olmakla, halk kitlelerinin çıkarlarını temsil etmek aynı şey değildir. Orada dünkü muhalif burjuvazi bugün devrim rüzgarını arkasına alıp, halk kitlelerinin geniş desteğini sağlasa da gerçekte halkın çıkarlarını savunmayacaktır. Burjuvaziye dokunmadan, kapitalist mülkiyete dokunmadan emekçilerin çıkarları savunulamaz.

Bu gerekçelerle emekçiler, oradaki yeni burjuva hükümetleri destekleyemezler. Tersine burjuva hükümetlere karşı açık tavır almalıdırlar. Devrim ve belli bir halk desteğine sahip yeni hükümetler hemen devrimci yöntemlerle devrilemiyorsa, bunun koşullarını oluşturacak biçimde burjuva yönetime karşı kitleler içerisinde düşmanlık bilinci yaratılmalıdır. Burjuva hükümetler kesinlikle teşhir edilmeli, onların emekçilerin hiç bir temel sorununu çözemeyecekleri ikna edici biçimde ortaya konmalıdır.

6- İşçi sınıfı, emekçi kitleler burjuvaziden tamamen ayrı hareket etmelidir. Burjuva partilerle ortak hareket etmek emekçi hareketi yıpratır, güçten düşürür. İşçi sınıfı bağımsız bir çizgi izlerse devrimi ileri götürebilir ve toplumu dönüştürebilir. Emekçi sınıf kendi kurtuluşunu kapitalist toplumda aradığı sürece girişeceği her hareket zorunlu olarak yenilgiye uğrar.

7- Proletarya devrimle birlikte toplumdaki ağırlı artmış, toplumu dönüştürecek yeteneğe sahip bir sınıf olduğunu ortaya koymuştur. Uluslararası burjuvazi proletaryanın her iki ülke devriminde oy-

Mısır ve Tunus devrimleriyle birlikte uzun süredir devam eden gericilik dalgası kırılmıştır. Devrimler yeni bir dalgayı, proleter, sosyalist, devrimci dalgayı ortaya çıkarmıştır. Bu, çok önemli tarihsel bir sürece işaret etmektedir. Bölgede bugüne kadar bir varlık göstermeyen komünist ve devrimci hareketler devrimin yarattığı dalgaya dayanarak öne çıkabilir ve toplumu değiştirecek etkin devrimci güç haline gelebilirler. Bu, tamamen onların burjuvaziden ayrı ve onlara karşı bağımsız ve gerçek devrimci bir güç olarak hareket etmesine bağlıdır. Leninistler bu konudaki görüşlerini bölge komünist partilerin katıldığı bir toplantıda açıkça ifade etmişlerdir. Devrim deneyimleri proletaryanın tarihsel rolünü yerine getirebilmesi için bütün burjuva güçler karşısında bağımsız bir güç olarak davranmasının ne denli belirleyici olduğunu göstermiştir.

nadığı etkin ve tayin edici rolü uzun süre gözden uzak tutmaya çalışmıştır. Fakat devrim ilerledikçe orada devrimlerin etkin gücünün emekçiler ve sosyalistler olduğu açığa çıkmıştır.

8- Devrimin gerçekleşmesinde böylesine büyük bir rol oynayan emekçi halk ve sosyalistler, devrimin yarı yolda kalmaması ve gerçek bir halk egemenliğiyle sonuçlanması için sınırsız özveri ve kahramanca girişimler göstermeleri gerekmektedir.

9- Burjuvazinin bütünlüğüne karşı tavır alınmadan, savaşılmadan daha ileri gidilemez.

10- Görünen o ki, işçi sınıfı bilinç yetersizliği ve örgütlenme yetersizliği nedeniyle devrimi emeğin iktidarına kadar götüremiyor. Bu durumda ikinci bir devrimin gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Yeni bir devrim, emekçi halkın isteklerini gerçekleştirecektir. Geniş emekçi kitlelerini örgütlenme ve harekete geçirme becerisi böylesi bir devrimin ön koşulu dur.

İşçi sınıfı devrim sırasında büyük bir hareket yeteneği kazanmış, devrimci enerjisini hareket geçirmiş ve önemli bir savaş kapasitesi kazanmıştır. Kısacası kendi isteklerini gerçekleştirecek ve tüm emekçileri kurtaracak koşullara, malzemeye ve olanaklara sahiptir.

11- Emekçi hareket, sosyalist hareket, emekçilerin kapitalizmden kurtuluşunu sağlayacak bir hareketi geliştirirken, sosyalizmin dünyadaki nesnel durumu ve dünya devriminin yarattığı büyük olanakları ve etkiyi gözönünde tutmalıdır. Özcesi hem içerde devrimi yaratan koşullar, hem de dünya devriminin yarattığı koşullar daha ileri gitmek için son derece uygundur.

12- Mısır ve Tunus devrimleri gençliğin devrimde, toplumun dönüşümünde ne denli etkin bir rol oynadığını gözler önüne sermiştir. Her iki devrimde de işçi ve işsiz gençliğin devrimin gerçekleşmesinde ve sürdürülmesinde çok aktif ve sürükleyici bir rol oynadığı özellikle belirtilmelidir. İşçi sınıfı gençliği yanına çekmeden, onun dinamizmini ve enerjisini harekete geçirmeden başarıya ulaşamaz.

Gençlik artık burjuva ölçütlere göre yaşamak istemiyor. O, her yerde konmuş olan burjuva sınırları parçalamak için bir eğilim ve hareket içinde.

13- Mısır ve Tunus devrimleriyle birlikte uzun süredir devam eden gericilik dalgası kırılmıştır. Devrimler yeni bir dalgayı, proleter, sosyalist, devrimci dalgayı ortaya çıkarmıştır. Bu, çok önemli tarihsel bir sürece işaret etmektedir. Bölgede bugüne kadar bir varlık göstermeyen komünist ve devrimci hareketler devrimin yarattığı dalgaya dayanarak öne çıkabilir ve toplumu değiştirecek etkin devrimci güç haline gelebilirler. Bu, tamamen onların burjuvaziden ayrı ve onlara karşı bağımsız ve gerçek devrimci bir güç olarak hareket etmesine bağlıdır. Leninistler bu konudaki görüşlerini bölge komünist partilerin katıldığı bir toplantıda açıkça ifade etmişlerdir. Devrim deneyimleri proletaryanın tarihsel rolünü yerine getirebilmesi için bütün burjuva güçler karşısında bağımsız bir güç olarak davranmasının ne denli belirleyici olduğunu göstermiştir.

14- Tarihi sadece pasif bir evrimci gelişme biçiminde görenler Mısır ve Tunus'taki devrimci halk ayaklanmalarını açıklayamazlar. Orada mücadele kendi içinde sıçramaları ve patlamaları barındırmıştır. Orada tarih Marx'ın söylediği gibi, yirmi yıl bir günden daha uzun değildir.

15- Mısır ve Tunus'taki devrimleri ve bu devrimleri yaratan koşulları doğru kavramak için olaylara dünya devrimi bakış açısıyla bakmalıyız. Bugüne dek Leninist Parti'nin somut dünya devrimi üzerine ortaya koyduğu görüşler karşısında sessiz kalanlar şimdi yüzeysel bir şekilde eklektik olarak dünya devriminden söz etmeye başladılar.

Dünya devrimi uzun süredir bir süreç olarak gelişiyor ve her tarafta kendi sonuçlarını yaratıyor. Bir süre önce Latin Amerika'yı temellerinden sarsan toplumsal ayaklanmalar ve toplumsal devrimler, şimdi Afrika'yı ve Ortadoğu'yu sarsıyor.

Dünya devrimi zincirleme devrimler biçiminde ilerliyor. Dünya devrimi yükseliş çizgisinde.

**Yaşasın Dünya Devrimi!
Dünya Emeğin Olacak!**

C. Dağlı

İKTİDAR HEDEFLİ MÜCADELE

Proletaryanın, emekçilerin, ezilen kitlelerin verdiği mücadele sistemin çelişkilerini, krizini derinleştiriyor; burjuva güçleri zayıf düşürüyor.

Devrimin gerçekleşmesi, iktidarın emekçiler tarafından ele geçilmesi nesnel bir zorunluluktur.

Devrimin zorunluluğu, burjuva toplumu yıkıma sürükleyen emek-sermaye çelişkisinin keskinleşmiş olmasından ve yerine uzlamaz çelişkileri dışta bırakacak, üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayalı toplumu koyacak maddi koşulların olgunlaşmasından ileri geliyor.

Demokratik Halk Devrimi'yle başlayacak olan bu devrimci süreç, bütünlüklü ve kesintisiz bir süreçtir.

İkna edici olmak için devrimi zorunlu yapan maddi koşullar kesin olarak saptanmalıdır. Maddi koşulların gelişimidir ki, proletaryayı, eski toplumsal düzeni yıkacak denli yetenekli bir duruma getirmiştir. EmegİN ve üretim araçlarının kapitalist toplumsallaşmasının ileri düzeye varması; sömürü ve şiddetin yoğunlaşması ve keskinleşmesi; sınıf savaşımının ileri boyutlar kazanması, emekçi ayaklanmalarının sık sık ortaya çıkması devrimi tarihi gelişmenin merkezine koymuştur.

Maddi koşulların ilerlemesi toplumun önüne çıkan sorunların çözümünü koyduğu halde, küçük burjuva çevreler koşulların gereğini yerine getirmiyor, sınıflar savaşımını kendi sonucuna, emegİN iktidarına kadar götüremedikleri bunu göze alamadıkları için yarı yolda duruyorlar. Oysa ki bu topraklarda ciddi bir devrimci durum, derin bir devrimci kriz var. Yani tarihi bir dönüm noktasından geçiyoruz.

Karşıtların savaşımını kendini bütün şiddetiyle gösteriyor. Burjuva toplumun krizi karşıtların şiddetli kapışmasının etkisiyle daha derin bir boyut kazanıyor. Büyük tarihsel olay bu çatışmanın temelinde oluşuyor. Tarihsel gelişme karşıtların savaşımınıdır.

Kendi istekleri ve hedefleriyle bu çatışmada yer alan, yani tarihin oluşumuna bilinçlice katılan proletarya, emekçi kitleler ve ezilen halklar. Yıllarca süren sokak gösterileri yığmsal devrimci eylemleri ve bağımsız siyasi örgütlenmesiyle etkin politik bir güç durumuna geldi devrimci kitleler. Politik gücüne dayanarak ve politik mücadele yoluyla iktidarı ele geçirmeyi hedefliyor.

Devrimci yığınlar gelişen süreç ve olaylar karşısında son derece aktif bir tavır koyuyor, eylemler ve düşünceleriyle çevresini etkiliyor, birleştiriyor, harekete geçiriyor ve dönüştürüyor.

Devrimci mücadele sürecinin derinleşmesiyle birlikte emekçilerin üretken inisiyatifi de gelişiyor. Bunun açık ve somut kanıtı eylemlerin çeşitliliği ve zenginliğiyle devrimci kitle örgütlenmelerinin yaygın olarak ortaya çıkmasıdır. İşçi komiteleri ve Kürdistan'da hızla çoğalan halk örgütlenmeleri emekçi kitlelerin yaratıcı inisiyatifinin ürünleridir.

Dünyanın başka yerlerinde büyük tarihsel rol oynayan emekçilerin bu örgütlenmesi ve savaşım aracı bizde de ortaya çıkmışsa neden bunun üzerinde durmayalım.

Devrimci yığın örgütlenmeleri temelinde yükselen halk eylemlerinin kitlesel ve devrimci niteliği çok belirgindir.

Yeni katılımlarla durmadan büyüyen emekçilerin yığmsal devrimci savaşımını toplumun itici, etkileyici ve sürükleyici gücüdür. Savaşımın hedefi sermaye egemenliğidir, tekeli kapitalist düzendir, burjuva toplumdur. Büyük bir yoğunluk kazanan emekçi ve sömürülenlerin devrimci savaşımını eski toplumda bir fırtına gibi esiyor, onu altüst ediyor.

Şimdi tüm enerjimizi, düşüncemizi ve politikamızı, taktığımızı yığınların devrimci hareketinin başarıya ulaşmasına yoğunlaştırmalıyız. Hareketin başarıya ulaşmasını engelleyecek, kitleleri düzen içi değişikliklerle oyalayacak her anlayış ve hareketi kesin olarak teşhir etmeliyiz.

Gerçek devrimci hareketin başarısı, emekçi yığınların gözünde küçük burjuva reformist eğilimlerin açığa çıkarılması ve mahkum edilmesine bağlıdır.

Devrimci komünist hareket reformizme ve oportünizme karşı mücadelede zengin birikimlere sahiptir. Bu yetmişli yıllara doğru başlayan ve günümüze dek kesintisiz süren bir mücadeledir. İşçi hareketindeki uzlaşmacı görüşlerin açığa çıkarılmasında verilen bu mücadelenin büyük bir önemi var. Reformizme karşı mücadelede elde edilen teorik ve politik birikim, yeni koşullarda ve yeni ifadelerle karşımıza çıkan aynı eğilimlere karşı savaşımında bize büyük kolaylık sağlıyor.

Kapitalistlerin kolektif egemenliğine karşı bütün alanlarda uzun ve zorlu bir mücadele yürütülüyor. Geniş sayılabilecek devrimci bir kitle bu sert ve şiddetli kavga içinde şekillendi ve dönüşüme uğradı. Uzun ve zorlu mücadele bir devrimin yığınlar üzerinde yaratacağı dönüştürücü etki kadar bir etki yaratmıştır. Kolay kazanılan bir zafer, kırk savaşım yılının halklar üzerinde yarattığı etki kadar bir etki yaratmaz.

Emekçi halk yığınları burjuvaziye karşı savaşımında çeşitli avantajlara sahiptir. Avantaj kendini eylemlerin çabuk örgütlenmesinde, geniş kitlelerin harekete geçirilmesinde, döneme uygun örgütlenmelerin yaratılmasında ve başka yollarla gösteriyor.

Devrimci yığın mücadelesi belli bir yerde durmuyor; gerek kitlesellik gerek ileri istemler öne sürmesi ve gerekse daha şiddetli olması bakımından ileri noktalara doğru ilerliyor. Hareket devrime doğru büyüyor. Yalnızca son dönemlerde yapılan sokak gösterilerine, işçi eylemlerine ve gençlik eylemlerine baktığımızda, hareketin katlanarak büyüdüğünü açık olarak görürüz.

Olaylar öylesine yaygın ve hızlı geliyor ki yetişmek artık zorlaşıyor. Türkiye ve Kürdistan sokak gösterileri çeşitli etkinlikleri ve pek çok aktif eylemleriyle dünyada ileri konum elde etmiştir.

Sloganlarımızın politika ve taktığımızın kitleler üzerinde istenilen etkiyi yaratması için, nesnel sürece, toplumsal gerçeklere ve dönemin gerektirdiği politik görevlere doğru olarak yaklaşmak gerekiyor. Birçok çevrenin teorik politikasının yaşanan süreci karşılamadığı anlaşılmalıdır. Bu çevrelerin, Leninist Parti'nin sloganlarını ve görüşlerini kendilerine maaleme kalkışmaları bu yüzdendir. Sınıf mücadelesinin gelişimi ve tarihin akışı proleterlerin devrimci partisinin teorisini, ilkelerini ve taktığını doğrulamıştır. Yalnızca devrimci teoriyle donanmış gerçek işçi sınıfı partisi emekçi kitlelere önderlik edebilir, onlara kurtuluş yolunu, hedefini gösterebilir ve zafere taşıyabilir.

Toplumda köklü bir değişim isteyen ve bunu için savaşan önemli bir kitle gücü var ve sayısı her gün artıyor. Şimdiye dek milyonlarca insan faşizme ve sermayeye karşı mücadele içinden geçti. Bugün de milyonlarca insan devrimci mücadele saflarında kavgaya atılıyor. Milyonların katılımıyla kavga büyüyor, hedef yakınlaşıyor.

İstekleri ve özlemleri ancak emegİN iktidarında karşılanacak olan emekçi kitleler muhalefet çizgisiyle hedeflerine ulaşamazlar. Yalnızca iktidara yönelen bir hareket, bugün sokaklara sığmayan yığınları daha ileriye, devrime taşıyabilir.

Bu topraklarda yıllardır mücadele veren halklar Tunus halkının yaptığını burada başarabilir. Tunus halkı ayaklanmasıyla bölgede ve dünyada büyük bir yankı yarattı. Orada halk ayaklanmayı ileri götürmek, devrimi tamamlamak için, eylemlerini ve sokak gösterilerini sürdürmekte kararlı.

Tunus halkıyla karşılaştırıldığında, devrimi yaratan koşulların bizde yeterince oluştuğunu, bu ayaklanmayı yapacak yığınların çok daha uzun ve çetin bir mücadeleden geçtiğini, teorik politik olarak çok daha donanımlı olduğunu ve daha örgütlü hareket ettiğini söyleyebiliriz. Ayaklanmanın gerçekleşmesi ve sonuna kadar götürülmesi için dayanılacak devrimci bir nitelik oluşmuştur. Yeter ki iktidar hedefiyle hareket edelim.□

NAKLEN YAYIN DEVRİM

Dünya tarihinin ilk naklen-canlı yayınlanan devrimine tanıklık ettik. Bir polis arabasını devirirken zorbalığın karşısında ayağa kalkan insan onurunu yüreğimiz ağzımızda izledik. Mısırlı devrimcilerin panzer altında ezilişlerinin acısını paylaştık. Ayağı kayıp düşen isyancıya ekran başındaki milyonlarca el aynı anda uzandı adeta. Ve 10 Şubat gecesi, devrimin zaferinin ilk taksitini kopartıp Mübarek ve ekibini kokuşmuş çukuruna gönderdikleri o saatlerde, onlarca yıllık korkunç sefaletinden, sonu gelmez görünen baskılardan, tüm korkularından arınıp yepyeni bir insan olmuş o pırl pırl kalabalıkların coşkusuyla deliye döndük. Yalnız, ukalaca bilgiler ve ihtiyarlara özgü ödlele ruhlarıyla bu yüzyılın ilk muazzam halk devrimine burun kıvıranlar, yalnızca onlar, bu inanılmaz güzellikteki duyguları paylaşmaktan aciz kaldılar.

“Umut ve korku arasında gidip gelen içi boş kuru bağırsaklar” diyordu Lenin, bu küçük burjuvalar için. Umut kalmayınca, korku daha çok büyüyor. Onları bu muazzam coşkuya ortak olmaktan, devrim karşısında duydukları korku uzak tutuyor. Her devrim, gerçek olanla sahtesini, gelip geçici olanla kalıcı olanı ayırır. Henüz devrim yokken ortada, yaka-bağır yırtmak kolaydır. Ama yanı başında belirdi mi devrim, taşkın inanç ilanlarının yerini, bilgiççe vaazlar alır, kül yutmaz kibirlilik alır.

GERÇEKLIĞİN GERİ DÖNÜŞÜ

İletişim teknolojilerinin gelişiminin devrimlere sunduğu olanakları, daha önce pek çok kez işledik. Bu konuda şu temel ilişkiyi her zaman akılda tutmakta yarar var. Bilim ve teknik, üretici güçlere dâhildir. Sermayenin bilimi ve tekniği kendine mal etmesi, onun gelişimini tümüyle kontrol altına alabileceği anlamına gelmez. Nasıl ki, üretici güçler, sermaye biçimi ve kimliği içerisinde gelişerek, bir noktadan sonra bu biçimin içine sığamaz

hale gelir ve üretim ilişkilerine başkaldırırsa, bilim ve teknik de üretici güçlerin öğeleri olarak aynı kaderi izler.

“Devrim televizyondan naklen yayınlanmayacak” demişti Venezuelalı devrimci, bu söz bir filmin-belgeselin adı olmuştu. Dünyayı ordularıyla, polis gücüyle; yetmedi akademileri ve üniversiteleriyle; yetmedi basını ve yayınıyla katmer katmer kuşatan sermaye, bu güne dek her devrimci gelişmeyi kalın perdeler ardında gizlemeye çalıştı. Ama ezilen halklar, özgürlük yolunu arayan emekçiler, eline geçen her nesneyi, her teknik gelişimi bu amaç uğruna kullanmasını öğrendiler. Ta ki, gerçekliği vurulduğu zincirlerden kurtarana dek.

1991 yılında ilk körfez savaşı sırasında, dünya ilk kez naklen yayın savaş izlemiştir. Uydular aracılığıyla televizyon kanalları Bağdat’ın yerle bir edilmesini anı anına tüm dünyaya izlettiler. Kameralarda görünen sadece emperyalist şiddetti, kurtuluş umuduna yer bırakmayan bir güç gösterisiydi. Bu sayede tekelci sermaye basını, emekçileri açıkça tehdit etmekle kalmıyor, aynı zamanda onların bilincini etkileyecek muazzam bir aygıtı da yeniden inşa ediyordu. Olanı biteni ekranlardan izleyen bizler için, gözümüz beynimizin yerine geçmişti. Bilince giden süzgeçler ortadan kaldırılmış, geriye yalnızca ham bir algılayış, manipülasyona ve kurguya açık bir algılama düzeyi kalmıştı. Tekelci basın gerçekliği kendi kurgusundan geçirip ekranlara ulaştırma gücünü elinde bulundurduğu sürece, dünya halklarına istediği yalanı yutturabileceği sanısına sapıldı. Nitekim 11 Eylül 2001’de, bu kez canlı yayın bir provakasyonla, üçüncü dünya savaşını başlatan şok etkisini yaratacak, elinde tuttuğu manüpilasyon ve kurgu gücünü çok önemli bir testten geçirdi. 91 yılından 2001’e, on yılın içinde sürekli, tekrarlanan yalanların, sonunda gerçek gibi algılanacağını söyleyen Nazi partisi propaganda bakanı Goebbels’i kanıtlar gibiydi.

Sözkonusu on yılda muazzam teknik ilerlemeler kaydeden iletişim, tek kaynaktan beslenen tek taraflı bir akıma sahipti. Bir yanda, kurgulanmış gerçekliğin kaynağı olarak sermaye duruyordu, öbür yanda manüpüle edilmiş bilgiyi alan kitleler. İletişim teknolojileri bu tek yönlü karakterini koruduğu sürece, sermayenin eline hiç olmadığı kadar güçlü bir propaganda, kurgu, manüpilasyon ve yalan gücü veriyordu. Sonuçta halklar, yazılı metinlerden çok daha fazla bizzat gözleriyle gördüğüne inanma eğilimi taşıyordu.

Fakat iletişim teknolojisi bu kabuğu çabucak parçaladı. Gelişim yine sermaye kimliği altında gerçekleşti, ancak denetlemeye noktaya ulaştı. İletişim tek yönlü niteliğini, karşılıklı etkileşime dayanan ağlar sayesinde kaybetti. Bundan böyle bilgi akışı yalnızca sermaye kaynaklı değil, ama bizzat devrimci arayış içindeki kitlelerin de denetimine açık hale geldi. Nerede bir toplumsal eylem olsa, tekelci sermaye basınının süzgeçlerine takılmadan dünya halklarına ulaşıyordu. Görüntülü iletişim, dil engelini de ortadan kaldırdı, görüntü her şeyi anlatmaya yetiyordu. Kameralar yalnızca tekelci basının elinde değil, herkesin elinde ve çekilen görüntüler anında tüm dünyaya servis edilebiliyor. Teknoloji sayesinde görüntülü iletişim ucuzladı, basitleşti, altı yaşında bir çocuğun bile üstesinden gelebileceği hale büründü. Elbette, devrimci arayış içine giren kitlelerin, bu alabildiğine ucuz, basit, hızlı ve doğrudan iletişim aygıtını kullanmasının önüne hiçbir engel konamazdı. Gerçeklik zincirlerinden böyle kurtuldu ve ne mutlu ki, sinyorita, artık devrim naklen yayınlanabiliyor.

SEZGİDEN BİLİNCE, ÖZLEMEN İRADEYE....

Mısır’da bu iletişim aygıtının kullanımını önlemek için dünya egemenleri hemen harekete geçti. Ancak yapabile-

cekleri fazla bir şey yoktu. Çünkü bu sosyal ağların kullandığı fiber optik altyapısını bankalar, borsalar ve şirketler de kullanılıyordu ve kabloları kesip atmak mümkün değildi. Yapabilecekleri tek şey teknik ayarlarla oynanarak iletişimi engellemeye çalışmaktı. Protokol numaraları iptal edildi. DNS ayarları değiştirildi. Ancak, dünyanın dört bir yanından teknik yardımlar Mısır'a yağdı ve çok değil sadece bir gün içinde Mısır'ın ayaklanmış kitleleri, tekeli şirket ağlarından bağımsız, kendilerine ait bir internet iletişim ağı kurmuş oldular. Sermayenin attığı adım, denetimin tümüyle kaybına yol açtı.

Tunus ve Mısır'daki muazzam halk ayaklanmaları ve devrimlerin, iletişim teknolojisinin bir eseri olduğunu iddia ediyor değiliz. Eğer halklar korkunç sefaletin gölgesinde yaşamaktan yeterince bıkmamış olsaydı, baskının dayanılmazlığını çıplak bedenlerinde ve aç midelelerinde yeterince hissetmemiş olsaydı, en mükemmel iletişim aygıtları bile böyle muazzam halk hareketini yaratamazdı. Fakat, basitleşen iletişim aygıtları sayesinde insanlar yalnız ve güçsüz olmadıklarını görebildiler; aynı ruh halini yaşayan milyonları keşfettiler. Geçmişte bu ruh hali ortaklığı, emekçi sınıflarda bir sezgi, bir içgüdü düzeyinde geliyordu. Sezgi ve içgüdü, iletişim yoluyla, hızla her karanlık mekâna sızan bir bilinç iklimi oluşturdu. Buna ek olarak yoksul yığınlar, kendi yarattıkları zenginliklerin hemen yanı başlarında, ellerini uzatsalar alacakları konumda olduğunu gördüler. Bunu gördüler, kulaktan kulağa fısıldanan bir hayalet gibi değil, canlı-kanlı biçimlerde bir sefahat birikiminin saklanamayan görüntüleriyle. Bir hayalet, bir buğu olarak kaldığı sürece sadece korkulu bir özlemi besleyen gerçeklik, şimdi yalnız olmadıklarının farkına varan milyonların apaçık iradesine dönüşüyordu.

İletişim teknolojilerini aynı düzeyde barındıran, benzer sınıf çelişkilerini ve sefalet koşullarını yaşayan daha pek çok ülke duruyorken, devrimin neden Tunus ve Mısır'da patlak verdiğine dair birkaç gözlemi paylaşmak yerinde olacak. Her

iki ülkede, yakın tarihe dek sömürgeci işgal altındaydı. Ve bu yüzden halklar, yaşadıkları yoksulluğun kaynağını, hep bu sömürgeci geçmişe atfettiler. Yoksullukları adeta kendi tarihi kaderleri gibi algılandı, işbirlikçi sermaye egemenleri bu algıyı yaratarak onyıllar boyu yönetimde kalmayı başardılar. Fakat bu iki ülke, dünyanın en yoğun yabancı yatırım çeken piyasalarına da sahipti. Dev tekeller, en ünlü marka ürünlerinin üretimlerini bu ülkelere kaydırdılar. Ve böylece, milyonlarca Tunuslu ve Mısırlı, kendi ürettiklerinin, dünyanın zenginliğine bu burjuva sefahate nasıl büyük katkı yaptığını gördü. Şimdi anlıyorlardı ki, yoksul oluşlarının nedeni sömürgeci dönemin onları geri bırakmış oluşundan kaynaklanmıyordu. Aksine, modern makine ve tekniklerle üretimde buldukları halde, yoksunlukları devam ediyordu. Bu ülke halklarının zihnine ağır bir karabasan gibi çökmüş olan sömürge döneminin hayaleti, yerini, kendi elleriyle yarattıkları gelecektekilerinden öylesine ümitsizdi ki, evlenme oranı % 40'ın altına düşmüştü. Tarih bu ülkelere cömert davranmadığı için yoksulluk yaşadıkları anlatılmıştı onlara. Oysa şimdi görüyorlardı ki, kendi ürettikleri dünyanın en gelişmiş pazarlarında satılarken onlar, nesli tükenmekte olan vahşi hayvanların çılgınca endişesine boğulup gidiyorlardı. Öyleyse tarihin çizdiği kaderi değiştirmenin zamanı gelmişti. Emperyalist tekellerin küresel tedarik zinciri esasına göre kurdukları bu üretim mekanizmasının üzerinde şekillenen bu yeni algılayış, tarih-kader çizgisine sıkışıp kalmış halkları, tam bir patlama biçiminde sıkıştıkları yerden çekip çıkardı. Kolayca paylaşılan ve kolayca çoğaltılan gerçeklik olarak bilgi, iletişim olanakları geliştikçe, bu yeni "hakikat algısını" pekiştirdi.

DEVİRİMİN

HIZLANDIRILMIŞ KURSU

Dünyanın ilk canlı yayın devriminin tarihi nasıl hızlandırdığına, yoğunlaştırdığına şahit oluyoruz. Aynı sefaleti, aynı zulmü, aynı yoksunlukları yaşayan dünya

emekçi sınıfları, şimdi artık devrimi başatabileceklerini, bir araya geldiklerinde hiçbir polis gücü ve modern ordunun karşılarında duramayacaklarını biliyor. Zafer umudu ve kesinliği önüne geçilmez bir çığ gibi ülkeden ülkeye yayılıyor, yeni ayaklanmaları tetikliyor. Sermaye sınıfı neredeyse iki yüz yıl boyunca, halkların bu en basit ve temel gerçekliği bilmesin diye her şeyi yaptı. Savaşlar çıkardı, halklar arasında düşmanlık tohumu ekerek, şovenizmi şahlandırdı, yetmedi, devrimci öncülerini idam sehpalarına çıkardı, zindanlara attı, devrimi anlatan kitapları yasakladı. Tüm bunlar dünya emekçi sınıfları durumlarını bir kader gibi benimsesin, devrim fikri ve umudu yeşermesin, cehalet ve fikri yozlaşma içinde debelenip dursun diyeydi. Ama işte tüm dünya, sanki aynı anda, Ne Yapmalı, İki Taktik, Nisan Tezleri okuyorsasına, naklen yayından bir devrimin her gelişim aşamasını izlediler, dersler çıkardılar, sezgilerini bilince dönüştürdüler, özlemlerini iradeye dönüştürmek için araya girdiler.

Yeni bir enternasyonalizmin doğuşuna tanıklık ediyoruz. Partilerin protokol toplantılarına sıkışıp kalan enternasyonalizm artık geride kalmıştır. Şimdi bizzat eylem alanında, devrim içinde, canlı ve anlık kurulan diri ilişkiler var. Mısırlı devrimci kitleler, anı anına, tüm dünyadaki devrimci gruplarla, en başta Tunus'la ilişki içinde oldular: "Şu sorunu nasıl çözdünüz?", temel soru buydu. Beklentiler, temenniler; teorik konulara sıkışıp kalmış kısır bir ilişki değil, doğrudan devrimi pratikte örgütlemeye yönelik bir ilişki kurdular. Zorluklar, acılar, zaferin coşkusunun anı anına paylaşıldığı bir enternasyonalizm, sınırlı kadrolarla değil, milyonlara açık, beslenme kanalları zengin, çok yönlü, etkisi hızlı bir enternasyonalizm.

İletişimin sermaye denetiminde olduğu dönemin simge filmi olan "Matrix'de "Gerçeğin çölüne hoş geldiniz" deniyordu. Geçti, geride kaldı o çöl. Şimdi rahatça diyebiliriz: Sermayenin cehennemine, Yeni Evre'nin yeni insanların devrime çağına hoş geldiniz! □

NEREDE EYLEM VARSA

Türk-İş Bölge Temsilciliği ve TÜMTİS İzmir Şubesi, UPS Kargo İşçileri'nin 283. gününde gelen zaferiyle ilgili Türk-İş'e bağlı şubeleri bilgilendirmek ve eylem boyunca sağladıkları desteğe teşekkür için kahvaltılı bir basın toplantısı düzenledi. Sabah saat 10.00'da başlayan basın toplantısına Türk-İş'e bağlı bazı sendika şubeleri de katıldı. İlk sözü Türk-İş bölge temsilcisi Mustafa Kundakçı aldı ve örgütlenmenin önündeki engellere kısaca değinerek, UPS Kargo işçilerinin mücadelelerini ve örgütlenmenin önemini anlattı.

Daha sonra sözü 283 günlük eylemi işçilerle beraber kararlı ve tutarlı bir şekilde sürdüren Tümtis aldı. İzmir şube başkanı Şükrü Günseli de UPS Kargo İşçilerinin mücadelesiyle ilgili bilgi verdikten sonra mücadeleyi nasıl kazandıklarını anlattı ve elde ettikleri kazanımları sıraladı. Eylem süresi boyunca maddi ve manevi destek veren herkese ayrı ayrı teşekkür ettiği ve;

“Son yıllarda giderek azalan dayanışmanın yeniden canlanması bakımından son derece olumlu bir örnektir; örgütlenmenin çok zor olduğu, binlerce işçinin işine son verilip sonuç alınmadığı koşullarda, binlerce işçiyi ilgilendiren ve gelecekte örgütlenecek olan işçileri de ilgilendiren önemli mücadelenin başarılı olmasında örgütlü arkadaşlarımızın duruşunun son derece önemli bir yeri var, sendikamızın da mücadele çizgisinde yürümesinin önemi var. Ama en önemlisi de gerek ulusal gerekse uluslararası düzeyde sunulan destek ve dayanışma da son derece önem taşıyor. Ve bu başarının bütün destek ve dayanışma sunan emek dostlarının ortak eseri olduğuna inanıyoruz. Ayrıca işçilerin uluslararası birliği ve dayanışmasının çok önem taşıdığı bu eylemde ortaya çıktı” dedi. Konuşmasının sonunda yiğit ambar işçilerine de UPS Kargo İşçilerine verdikleri maddi ve manevi destekler için teşekkür etti.

Ardından söz basına verildi ve süreçle ilgili merak edilen sorular soruldu. Mücadele Birliği olarak biz de şu soruları yönelttik:

Mücadele Birliği: UPS Kargo İşçilerinin 283 gün devam eden eyleminin ilk 3 ayında ambar işçileri, devrimci-sosyalist hareketler ve Türk-İş'e bağlı Tez-Koop-İş, Tek Gıda-İş, Deri İş, Hava İş, Petrol İş, Tes İş dışında ciddi anlamda destek veren olmadı. UPS işçilerinin uluslararası nitelik taşıyan eylemine başta Türk-İş olmak üzere ne DİSK'in ne de KESK'in ciddi anlamda destek vermemesine, sahiplenmemesine nasıl bakıyorsunuz?

Mustafa Kundakçı: Dayanışma anlamında biz Türk-İş olarak biraz geç hareket ettik. Bu doğru. Ama ondan sonra verdiğimiz

mücadele baştaki zaafımızı unutturdu. İzmir'de ve Türkiye'de uzun yıllardır bu tarzda iyi bir dayanışma örneği gösterilmedi. O söylediğiniz tarih (eylemin ilk 3 ayı) içerisinde bir ihmalemiz oldu. Öneme çok varamadığımız bir hadiseydi. Tekel eyleminde de UPS Kargo işçilerinin eyleminde de sosyalist hareketler çok büyük destek verdiler. Bu da bir bilinç meselesi. Sosyalistlerin varoluş amacı bu. Akılınızda sadece bu düşünceler var. Böyle bir mücadeleyi doğru yapıyorsunuz. Nerede eylem varsa ordasınız. Tekel'de de, Tariş'te de, UPS'de de vardınız.

Mücadele Birliği: UPS Kargo İşçilerinin eyleminin uluslararası bir niteliği de vardı. Uzun yıllar sonra bu tarzda uluslararası dayanışmaya vesile oldu. 1 ve 15 Eylül'de 154 ülkede işçiler destek amaçlı eylemler yaptılar. İşçi sınıfının bu uluslararası dayanışmasıyla ilgili düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Şükrü Günseli: Artık ulusal ekonomiler, ulusal şirketler kalmadı. Belli başlı bütün temel sektörlerde çok uluslu şirketler artık dünyanın dört bir tarafına ahtapot gibi yayılmış. Sorunlarımız, sıkıntılarımız giderek benzeşiyor

ve ortaklaşıyor. Bu anlamda işçi sınıfının uluslararası ilişkileri mücadeleciler bir çizgide yeniden gelişmesi daha çok bir ihtiyaç haline alıyor. Her bir ülkede tek başına sürdürülen sendikal mücadele tabii ki zayıf kalacaktır. Mücadelemizin başarısı açısından son derece önemli bir katkı ve destektir. Belki bu destek ve dayanışma olmasaydı eylemin seyri farklı şekilde gelişecekti. “BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ.” şiarı zaman içinde belki unutuldu ve bu eylemimiz bunun hatırlanmasında iyi bir örnek oldu. Sermayenin küreselleşmesine karşı işçi sınıfının birliği ve birlikte mücadelesi daha büyük bir önem arz ediyor. Buradan çıkardığımız derslerle daha ileri düzeyde bir uluslararası mücadelenin birlikte geliştirilmesi konusunda çabamız olacak.

Basının sorularından sonra Türk-İş Bölge Temsilcisi ve Tümtis şube başkanı basın toplantısına katılan Türk-İş'e bağlı şubelerin şube başkanlarına ve yöneticilerine, UPS işçilerine, Tümtis'te örgütlü ambar işçilerine ve de basın mensuplarına teşekkür ettiler.

Mücadele Birliği/İzmir

Konak – Merbel Park Bahçe İşçileri Grevde

11 Şubat Cuma sabahı 11.00 civarında Konak Belediyesi binasının önünde toplanan belediye işçileri, grev kararı astılar.

DİSK'e bağlı Genel İş 5 Nolu Şube ve Konak Belediyesi arasında Eylül'den bu yana süren toplu sözleşme görüşmelerinde uzlaşamadı. Bunun üzerine grev kararı asan Konak Belediyesi'ne bağlı Merbel AŞ Park Bahçe işçileri, 60 gün içinde anlaşmaya varılmazsa greve çıkacaklar.

İşçiler basın açıklamasından sonra işyerlerine döndüler.

Mücadele Birliği/İzmir

TORBA YASAYA KARŞI EYLEMLER

Ankara:

Emekçiler Meclis Önündeydi!

11 Şubat Cuma günü, saat 12:30'da KESK Ankara Şubeler Platformu, TBMM önünde bir basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık yüz kişinin katıldığı açıklamada, halen Meclis'te görüşülmekte olan Torba Yasa Tasarısı'nın içeriği teşhir edildi ve bu yasaya karşı emekçilerin yoğun eylemler yapması gereğinden bahsedildi. Basın açıklamasının okunmasının ardından, KESK adına Genel Sekreter ve Dönem Sözcüsü Döndü Çınar da bir konuşma yaptı.

Çınar konuşmasında, Torba Yasaya karşı emekçilerin örgütlenmesinin ve eylemliliklerin artmasının gerekliliğinden bahsetti ve milletvekillerini bu yasayı geçirmemeye davet etti.

Basın açıklaması ve konuşmaların ardından kitle dağıldı.

İstanbul:

Eylemlerimizi Büyüterek Devam Edeceğiz

11 Şubat günü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanan KESK, DİSK, Türk İş Bölgeler Platformu, TTB ve TMMOB İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne kadar bir yürüyüş yaptı. Emekçiler saat 12.30'da "Emekçilerin Kazanılmış Hakları Gasp Edilemez Torba Yasası Geri Çekilsin" pankartı açarak yürüyüşe geçtiler.

İşçiler pankartın önünde sırtında içi kağıt dolu "torba"yı taşıyarak kambur kambur yürüdü. Emekçiler, "Köle Değil Emekçiyiz", "Tayyip Sonun Mübarek Olsun", "Ücretli Köle Olmayacağız" sloganları atarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne geldiler.

Burada KESK dönem sözcüsü Nebahat Ürkek; "İşçi ve emekçiler son yılların en büyük saldırı dalgası ile karşı karşıya olduğu halde bazı sendika ve konfederasyonların yaşananlara seyirci kalması, üyelerinin ve temsil ettikleri sınıfın taleplerine ve beklentilerine uygun hareket etmemesi dikkat çekicidir. İşçiler, kamu emekçileri olarak, çocuklarımızın ve gençlerimizin geleceğini ipotek altına almaya çalışan, esnek, kural-sız ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırmayı hedefleyen yasal düzenlemeler ve fiili uygulamalara karşı tüm halklarımızı ortak mücadeleye çağırıyoruz. Bu yasa geri çekilinceye kadar da büyüterek eylemlerimize devam edeceğiz..." dedi.

Eylemin sonuna doğru sırtında torbayla yürüyen emekçi sırtından torbayı yere atıp yaktı. İBB önünde polislin yoğun güvenlik önlemi alması dikkat çekti.

Mücadeleden Vazgeçmeyeceğiz!

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES), 11 Şubat'ta Haseki Kardiyoloji Enstitüsü önünde Torba Yasa Tasarısını protesto ettiler.

Saat 11.30'da Kardiyoloji binasında ça-

lışan sağlık emekçileri binanın önünde toplanarak "4/C, 4/B, Vekil, Taşeron, Tüm Güvencesizlere Kadro Verilsin, SES Aksaray Şubesi" pankartı açarak "Köle Değil Emekçiyiz", "Torbaya Girmeyeceğiz", "Hükümet Torbaya Emekçiler Greve" sloganlarını attılar.

Açıklama yapan SES Aksaray Şube Başkanı Songün Beydili Torba yasa görüşmelerinin derhal durdurulmasını istedi ve kural-sız - güvencesiz - düşük ücretle çalışacak köleler yaratmayı, kiralık memurluğu, sürgünü, işsizlik fonu kaynaklarının patronlara peşkeş çekilmesinin durdurulmasını istedi ve "ülkemizi sınırsız kölelik pazarına çevirmeyi amaçlayan yasanın çıkarılmasını, yasalaştığı durumda uygulanmasını engellemek için mücadeleden vazgeçmeyeceğiz! Bunun için, tüm emekçileri birlikte mücadeleye, kendisine sendikayım diyen örgütleri göreve çağırıyoruz" dedi.

Açıklamadan sonra eylem sona erdi.

Susarsak Onlar Kazanır

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu Kadıköy'de torba yasayı protesto etti.

13 Şubat günü Meclisten geçerek yasalaşan Torba Yasa her yerde eylemlerle protesto edilmeye devam ediliyor. Kadıköy Altıyol'da toplanan HSGGP üyeleri de Torba Yasayı protesto ettiler.

Altıyol'da boğa heykelinden İskele Meydanı'na yürüyüşe geçen emekçiler, "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Ücretli Köle Olmayacağız" sloganları attı. Yürüyüşe GOP BEDAŞ'ta ve PTT'de işten çıkartılan işçiler de pankartlarıyla katıldılar. BEDAŞ işçileri adına açıklama yapan bir işçi, "her gün sustukça biraz daha bize saldırarak haklarımızı elimizden alıyorlar. Haksızlıklar karşısında susarsak mutlaka kazanırlar. IMF'nin işbirlikçi tekellerin örgütü olan TÜSİAD'ın talepleri doğrultusunda çıkartılan Torba Yasa ile birlikte, emekçilerin talepleri değil, bir avuç sömürücünün, işbirlikçi tekellerin karlarına katmaları amaçlanmakta, kamu kurumları ticari bir işletmeye, emekçiler de köleye dönüştürülmek istenmektedir" dedi.

Açıklamaların ardından Ostim'de hayatını kaybedenler için saygı duruşunda bulunarak eylem bitirildi.

Sokaklar

İzmir:

Bizden Sakin Olmamızı Beklemeyin!

KESK İzmir Şubeler Platformu, 11 Şubat Cuma günü bir basın açıklamasıyla torba yasayı protesto etti.

Saat 12.15'te Konak SGK önünde toplanan kitle, Basmane Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin en önündeki 7 emekçi başlarına siyah 'torba'lar geçirerek pankartın arkasında eylemde yerlerini aldılar.

Güzergâh boyunca "Torba Yasasına Karşı Yürüyoruz, Yürüyoruz Emperyalizme, Kapitalizme, Her Türlü Gericiliğe, Kadın Emeginin Sömürülmesine Karşı Yürüyoruz" şeklinde konuşmalar yapıldı. Basmane Meydanı'na doğru tek şeridi trafiğe kapatarak ilerleyen emekçiler, "Sefaletle Teslim Olmayacağız", "Sendikalar Göreve Genel Greve", "Tayip Sonun Mübarek Olsun" sloganları attı, bir süre sonra yolu tamamen kapatarak araçların geçmesini engelledi.

Trafiğin kapanmasıyla kitleyle mesafeli yürüyen çevik kuvvet polisi müdahale için kitlenin etrafını sardı. Yaşanan tartışmalar ve itiş kakışların sonunda KESK kitesini tek şeritte yürütebilmek için sık sık anons yaptı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Genel Grev Genel Direniş" sloganlarıyla polisler karşı haykıran kitle, 10-15 dakika sonunda yola tek şerit üzerinden devam etti. Çankaya Dört Yol'a gelindiğinde polisin de baskısıyla yer yer yolun tümünü açıp yer yer tek şeritte yer yer de tüm yolu kapatarak yürüyüşe devam etti.

Yürüyüş esnasında konuşmakta olan KESK temsilcisine bir faşist tarafından ayakkabı fırlatılması, gergin olan kitleyi öfkeliendirdi. Emekçilerin faşistin bulunduğu yöne doğru hareketlenmesi üzerine çevik kuvvet polisi barikat kurarak kitlenin linç girişiminde bulunmasını engelledi. KESK temsilcileri "provokasyona gelmeyelim" diyerek kitleyi yatıştırmaya çalıştı. Kitlenin etrafında güvenlik kordonu oluşturan çevik kuvvet ve sivil polislerden rahatsız olan öfkeli kitle, polislerin kortejin etrafında bulunmamasını istediler. Kitlenin gergin ve öfkeli hali polisleri kortejden uzaklaştırdı. Emekçiler sakın olunmasını isteyen Emniyet amirine, "Sakin olmayacağız, bizlerden sakın olmamızı beklemeyin" diyerek tepkilerini ortaya koydular.

Basmane Meydanı'na çatışmasız ulaşan emekçiler adına Eğitim Sen 1 Nolu Şube Başkanı Ali Rıza Özer bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, Torba Yasa'nın işçiler ve emekçilerin çalışma standartlarını kısıtması ve modern köleler yapıldığı vurgulandı. KESK Torba Yasa çekilene kadar eylemlerine devam edeceklerini yeniledi.

Bizler Mücadele Birliği olarak eylemlerinde emekçilerin yanındaydık. □

Birleşik Metal: Greve Hazırız!

Birleşik Metal İş Sendikası örgütlü olduğu bütün iş yerlerinde "MESS'e karşı greve hazırız" dedi. Birleşik Metal İş Sendikası'nın düzenlediği basın toplantısına, başkan Adnan Serdaroğlu, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar ve diğer sendikalardan şube başkanları katıldı. Basın toplantısında Birleşik Metal İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikalar ve işyerlerinde 10 - 15 Şubat arasında Metal İş Kolu Toplu İş Sözleşmesi kapsamındaki işyerlerinde grev kararları ilan edildiği açıklandı. Bu grev kararları 21 yıl sonra ilk kez gerçekleşiyor ve 33 iş yerinde 15 bin işçiyi kapsıyor.

Basın açıklamasını okuyan Birleşik Metal İş Sendikası başkanı Adnan Serdaroğlu; "Yüz bine yakın metal işçisini ilgilendiren metal iş kolu toplu iş sözleşmesinde 1983 yılından itibaren sermaye ve devlet tarafından kurulmuş bir düzen var. Bu düzen, tüm metal işçilerinin aleyhine işliyor. İş kolunun en küçük sendikasını (Türk Metal) bir gecede iş kolunun en kalabalık sendikası haline getirdiler. Bunu toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt maddesine koydukları bir ek madde ile yaptılar. Askeri yönetim tarafından kapatılan DİSK ve Maden İş üyelerini çoğu iş yerinde kendilerinin bile haberi olmadan Türk Metal üyesi yaptılar. Sermayenin ve devletin amacı, metal işçilerinin hak arama mücadelesini kontrol altına alıp, bastırmaktır. 28 yıldır bu düzeni sürdürüyorlar. 2010- 2012 sözleşmesinde de değişen bir şey yoktur. Alınan mücadeleye devam kararları tüm iş yerlerinin ortak kararıdır.

1- Yüzde 5.35 zam oranı düşük olması,

2- Ücret zam yöntemi grup sözleşmesinin prensiplerini ortadan kaldırmış, her işyerine farklı zam uygulaması, aynı saat ücretini alan ancak farklı işyerlerinde çalışan işçilerin farklı zamlar almalarına neden olmaktadır.

3- 4857 No'lu İş Kanunu'ndaki değişiklikler ve hükümetin taslakları toplu iş sözleşmesinin imzalanmasından sonra tarafların iradelerinin dışında değişmesine yol açma tehlikesi taşımaktadır. Bu toplu sözleşme düzeni açısından uygun bir durum değildir; çünkü toplu iş sözleşmeleri tarafların kendi iradeleriyle imzaladıkları metinlerdir ve taraflar kendi iradelerinin dışında değişmesi ihtimal dahilinde olan metinleri imzalamamalıdır.

Buradan işverenleri uyarıyoruz. Artık gözünüzü açın! İşçilerin grev hakkını kullanmasının önüne geçemezsiniz, geçemeyeceksiniz, yapacağınız tek şey kendi sendikanızı inadından vazgeçirmek. Yoksa bedeli siz ödeyeceksiniz. Metal işçileri, 28 yıldır sürdürülen işbirlikçi ve dayatmacı toplu sözleşme düzenine karşı verdikleri mücadele ile tarih yazıyor. Biz sendika ve işçilerimizle birlikte MESS'in önerdiği grev oylamasını boykot edeceğiz" dedi.

DİSK genel başkanı Süleyman Çelebi de; "12 Eylül Anayasası'nın ve anlayışının bedelini ödeyen bir örgütüz. Grevlere çıktığımızda sermaye yine bizlere 'ideolojik' eylem yapıyorsunuz, derdimizin 'üzüm yemek değil bağcıyı dövmek' olduğunu söyleyecekler; ama bizim safımız ve taleplerimiz nettir. Birleşik metal işçilerinin grevi sadece kendileri için değil, sınıfın çıkarları için. Sendikalı ve sendikasız, sivil insanlarımızın da MESS'e karşı durması gerekiyor. Buradan çağrı yapıyoruz, işçi, memur ayırımı yapmadan artık haykırmahtız pes etmeyeceğiz, kazanmalıyız" dedi.

Daha sonra KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar kısa bir konuşma yaparak "Birleşik Metal İş Sendikası'nın, karşıdaki MESS'e karşı yürüttüğü mücadeleyi önemsiyoruz. KESK olarak metal işçilerinin grev kararını bütün gücümüzle destekleyeceğiz, grev alanlarında olacağız, dayanışma sağlayacağız" dedi. □

Numune İşçileri: Mücadeleye Devam

1 Ocak tarihinde işten atılan Numune Hastanesi işçileri, hastane bahçesinde eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. 17 Şubat itibariyle direnişlerinin 48. gününde olan Numune işçileri, hastane yönetimine uyarı için, direniş çadırından hastane başhekimliği önüne yürüdüler.

KESK ve SES MYK üyelerinin de destek verdiği eyleme işçiler “İşimizi Geri İstiyoruz” pankartıyla katıldı. İşçiler yürüyüş boyunca “İşimizi Geri İstiyoruz”, “Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir”, “Güvenceli Gelecek Güvenceli İş”, “Taşeronu Sağlıktan Süpüreceğiz”, “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır”, “Biz Haklıyız Biz Kazanacağız” sloganlarını attılar.

Başhekimlik önünde oturma eylemi yapan işçiler adına SES MYK'nın hazırlanmış olduğu basın metnini SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen Okudu. “Güvencesizlik gün geçtikçe yaygınlaştırmaktadır. Onlar, parçalayarak daha kolay yönetmek, bizleri köleleştirmek istiyor. Bizler ise ısrarla birleşmek, dayanışma içerisinde olmak ve bu saldırıyı geri püskürtmek zorundayız. Bu düşünce ve duygularla direnişlerinin 48. gününe giren Numune işçilerinin güvencesizliğe karşı verdikleri mücadeleyi destekliyor ve onlarla dayanışma içerisinde olduğumuzu bir kez daha kamuoyu ile paylaşıyoruz” denilen basın metninin okunmasından sonra SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun kısa bir konuşma yaptı.

İşçileri onurlu mücadelesinin yanında olduklarını belirten Yorgun, taşeronu sağlıktan silene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söyledi. Ayrıca son zamanlarda hastane ihale alımlarında ihaleye fesat karıştırmaların arttığını ve bunun son örneğini bu hastanede yaşadıklarını söyledi. Daha sonra Dev Sağlık-İş Çukurova Bölge Temsilcisi Mustafa Hotlar konuştu. Hotlar, direnişin sebebini, bugüne nasıl geldiğini kısaca anlattıktan sonra, işçilerin işlerine geri dönene kadar hastane bahçesinde kurdukları direniş çadırını

kaldırmayacaklarını söyledi. Temsili olarak 5 dakika oturma eyleminden sonra direnen işçilerden Soner Özkozanoğlu duygusal bir konuşma yaptı. Haklılıklarını ve kararlılıklarını dile getiren Özkozanoğlu sloganlarla konuşmasını bitirdi.

Eylem süresince başhekimlik merdivenlerinde oturan işçilere sözlü tacizde bulunan hastane güvenlik müdürüne eylem bitiminde bir kadın işçi gereken tepkiyi gösterdi. 1 saat süren eylem tekrar çadıra yürüyüşle sona erdi.

Battaniyeni Al Gel

19 Şubat Cumartesi gecesi direniş çadırında dayanışma gecesi gerçekleştirildi. Etkinlik öncesi hastane bahçesinde hasta yakınlarına ve kurumlara çağrıda bulunan Numune İşçileri, “battaniyeni al gel” diyerek tüm emek dostlarını eylemlerinin 50. gününde destek olmaya ve geceyi birlikte geçirmeye çağırılmıştı.

Etkinlik günü Ayışığı Sanat Merkezi'nde film gösterimi yapmıştık. Eylemde olan işçiler de vardı. Gösterimden sonra direniş yerine gittiğimizde işçiler hazırlıklarını tamamlamak üzereydi. Biz-

ler birlikte sohbet ederken, eyleme destek sunmak için çeşitli kurumlardan insanlar da ara ara gelmeye başlamıştı. Yanımızda Antakya Ayışığı Müzik Grubu'ndan bir yoldaşımız vardı. Ve birlikte türkü söylemeye marşlar okumaya başladık. Saatler ilerledikçe kalabalık sayısı artıyordu. Yaklaşık bir saat boyunca türküler söyledikten sonra son olarak “Söz Veriyoruz” marşını işçilerle birlikte söyledik.

Saat 20.00'da eyleme katılan Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu bir konuşma yaptı. Çerkezoğlu konuşmasında, taşeron sistemine karşı yıllardır çeşitli hastanelerde mücadele yürüttüklerini ve bu mücadelenin hep birlikte el ele vererek başarıya ulaşacağını söyledi.

Daha sonra işçilerin hazırladığı kömür sofrasına ortak olduk. Yaklaşık 200 kişinin olduğu akşam yemeğinden sonra tekrar şarkılar söylemeye başladık ve tabii ki halaylarımız ve zılgıtlarımızla.

50 günün fotoğraflarından oluşan sinevizyon gösterimini izledik ve kimi yerlerde güldük kimi yerlerde coşkulandık. Saatler artık gece yarısına yaklaşırken Ankara'dan sağlık işçileri ziyaretimize geldiler. Geceyi birlikte geçirmek için gelen Hacettepe Hastanesi işçilerine hemen yemekler ikram edildi. Yol yorgunlukları alındı. Artık saatler gece yarısını geçmişti ve yeni güne girmiştik. Direniş günümüzü yazan tabelamızı 51. gün olarak değiştirdik. Yeni kavga günündeydik.

Türküler halaylar ve şiirlerden sonra saatler ilerledikçe ateşin başında sohbetler başladı. Sıcak sohbetlerle sabaha yaklaşırken birden yağmur bastırdı. Yağmurla birlikte günün ağarmasını karşıladık. Saatler sabah 06.00'ya geldiğinde artık kahvaltı hazırlıklarına başlamıştık. Çevre temizliğini yaptıktan sonra hep birlikte kahvaltı yaptık ve bu gece eylemini mutlu bir yorgunlukla sonlandırdık.

Mücadele Birliği/Adana

DEVİRİM ATEŞİ DÜ

Tehlikeyi görmek başka bir şey, önlem almak başka bir şey. Emperyalistler çağımızın “Ayaklanmalar yüzyılı” olacağını da görüp tespit etmişlerdi. Ne var ki, ayaklanmaların hangi ülkelerde, ne zaman, nasıl ortaya çıkacağını bilemedikleri ve bilemeyecekleri için somut önlem almaları mümkün değildi; alamadılar. Buna karşılık yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: Yıkıcı suların önünde durup her şeyi kaybetmeyi göz almaktansa suların önünden çekilip onları kontrol altına almayı denemek.

Bunu yaptılar. Hem kitlelerin istemlerinden yanaymış gibi davrandılar hem de işbirlikçilerine kitlelerin karşısında durmamalarını ama onları sistem içinde tutacak şekilde “reformlar” yaparak onlara alan açmalarını tavsiye ettiler. Böylece kitlelerin istemlerinin ve öfkelerinin sistem için yıkıcı olması önlenebilirdi.

Tunus'ta seyyar satıcılık yapan bir gencin tezgâhının elinden alınmasını protesto için kendini yakmasının önce Kuzey Afrika ülkelerini arkasından Ortadoğu ülkelerini saran bir devrim ateşine dönüşeceğini herhalde pek az kimse tahmin etmişti ya da hiç kimse..

Tunus, Mısır, Cezayir, Sudan, Ürdün, Yemen, Bahreyn, Libya ve en son kimse-nin aklında olmayan Irak ile Güney Kürdistan devrim ateşinin kavurmaya başladığı ülkeler arasında yerlerini aldılar. Olayların derinliği, yaygınlığı, genişliği kadar hızı da son derece dikkat çekici. Sadece Ortadoğu'yu değil ama tüm dünyayı sarsan olaylar bir buçuk ay gibi çok kısa denebilecek sürede yayıldı.

Bunun tek bir anlamı var: ortalık o derece patlayıcı maddeyle dolu ki, bir kıvılcım bozkırı tutuştururken bozkır da sanki üzerine benzin dökülmüş gibi bir anda baştan sona tutuştu. Tunus'tan İran ve Irak'a kadar uzanan coğrafya bir anda devrimci kitle eylemleriyle sarsıldı.

Ayaklanmaların Ortak Temeli

Önce şu gerçeği tespit ekmekte yarar var: Arap dünyasını bir baştan bir başa saran devrimci kitle eylemleri hemen her yerde ayaklanma boyutuna ulaşırken Tunus ve Mısır'da gerçek birer halk devrimine dönüştüler. Ayaklanmalar, Irak, Libya, Yemen ya da başka ülkelerde kısa sürede, Mısır ve Tunus'ta olduğu gibi, devrime dönüşecek mi, bekleyip görmek gerekiyor.

Bütün ayaklanmaları topyekûn bir yaklaşımla değerlendirmek doğru bir yaklaşım olmaz. Her ülkenin kendi koşulları, tarihi ve ulusal özellikleri, geçmiş mücadele birikimi farklıdır ve bu farklılıkların ayaklanmaların, devrimci kitle eylemlerinin gidişinde ve sonuçlanmasında rol oynamaları kaçınılmaz. Bu bağlamda, devrimci kitle eylemlerinin, ayaklanmaların ortaya çıktığı her ülkenin incelenmesi ayrı ayrı yapılmalıdır.

Yine de bütün bu ülkelerde devrimci kitle eylemlerinin, ayaklanmaların aynı zaman diliminde ortaya çıkmasını sağla-

yan bir ortak temel vardır. Bu ortak temel, kapitalist üretim biçiminin, kapitalist sömürünün ve baskının emekçi sınıfların, sömürülen yoksul kitlelerin yaşamında yol açtığı ve artık dayanılmaz boyutlara ulaşan bozulmadır.

Arap ülkelerinin emekçi sınıfları, bu bozulmaya karşı uzun yıllardan beri mücadeleye ediyor, yaşam koşullarını biraz olsun katlanabilir hale getirmek için kavga veriyorlardı. Devrimci kitle eylemlerinin ortaya çıktığı, bunların ayaklanma boyutuna ulaştığı; Mısır ve Tunus gibi yerlerde ise halk devrimlerine dönüştüğü ülkelerin yakın tarihlerine bakıldığında devlet zoruyla bastırılmış bu mücadelenin izlerine ulaşılacaktır.

Ama emekçi sınıfların yaşamsal istemlerinin her zorla bastırılma girişiminin bir süre sonra bu istemlerin daha güçlü, yıkıcı öfkeyle ortaya çıkmasına yol açtığını biliyoruz. Arap ülkelerinde şimdi tanık olduğumuz gerçek işte budur. Kapitalist üretim biçimi ve kapitalist sömürünün kitlelerin yaşamında yarattığı dayanılmaz tahribat; işsizlik, yoksulluk, insanca yaşam koşullarından mahrum edilme gibi sonuçlar Arap ülkelerinin emekçi sınıflarını, onları boydan boya kesen bir iletken tel gibi, birleştirmiştir. Bütün bunlar ulusal ve tarihsel özelliklerle birleşince şimdi tanık olduğumuz tarihsel gelişmelerin ortaya çıkması kaçınılmaz oldu.

Bütün bunlardan hemen çıkarılabilecek ortak sonuçlar var. Birincisi, ayaklanmalar, halk devrimleri, devrimci kitle eylemleri, çıkış biçimleri ve görünürdeki nedenleri ne olursa olsun, anti-kapitalist bir öze sahiptir. İkincisi, kapitalist üretim biçimi ve emperyalist-kapitalist sistemin derin, kalıcı krizi nedeniyle egemen burjuva sınıflar kitlelerin istemlerini yerine getirebilecek durumda değiller.

Bu ikinci sonuçtan çıkarılacak üçüncü sonuç: Ayaklanmalar ve devrimler çeşitli nedenlerle bir Halk İktidarına, bir devrimci iktidara yol açmadan sona erebilir ya da burjuva karşı-devrim tarafından yenilgiye uğratılabilirler. Bunlar olasılık dâhilinde o-

ÜNİYAYI SARACAK

lacak durumlarıdır; zira bu bir savaştır, hem de iç savaş. Ama bu durumda bile ayaklanmaları ve devrimleri ortaya çıkaran maddi temel yerli yerinde kalacağı için, bu halk ayaklanmaları ve devrimler bir süre sonra ama bu sefer daha güçlü biçimde ortaya çıkacaklardır.

Demek ki, geçici, rastlansal bir durumla değil, kalıcı, sürekli bir durumla karşı karşıyayız. Bu durum, sadece “Arap Dünyası”nda değil ama tüm dünyada tarihsel gelişmenin yeni bir evreye girdiğinin somut ifadesidir. Başka bir ifadeyle, devrimler “Arap Dünyası”yla sınırlı kalmayacak bütün dünyaya yayılacaklar.

Onun için şimdi büyük bir güvenle diyoruz ki Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da, hatta dünyada “bu sefer farklı olacak”

ABD ve

Diğer Emperyalistlerin Çabaları

Emperyalistler Tunus Halk Devrimine oldukça hazırlıksız yakalanmışlardı. Tunuslu Üniversite mezunu işsiz gencin kendini yakması sonucu devrimci kitle eylemleri büyük bir hızla yayılmış, kısa sürede bir ayaklanma biçimini almıştı. Emperyalistler daha olup biteni anlamadan halk ayaklanması bir halk devrimine dönüşmüşü bile.

Emperyalistler Tunus Halk Devriminin şokunu üzerlerinden atamadan Mısır emekçi sınıfları ayaklanmayı başlattılar. ABD ve diğer emperyalistler açıklamalarla ayaklanmalara müdahale etmeye, kontrolü ele geçirmeye çalıştılar. Ama açıkçası ayaklanmaların başlangıcında olayların seyri, varacağı nokta, ayaklanmanın gücü konusunda açık bir fikirleri yoktu.

Ayaklanmalar bir-iki ülkede değil, aynı zaman diliminde Ürdün, Yemen, Ceza-yir ve daha başka ülkelere sıçrayınca devrim dalgasının hiç de hafife alınacak bir şey olmadığını anladılar. Ayaklanmalar ve devrimler dalgası, baraj duvarını yıkmış, önünde durulamayacak kadar güçlü ve yıkıcı sel suları gibiydi.

Aslında bu dalga, onların sözünü ettikleri ve bu anlamda bekledikleri bir ge-

lişmeydi. IMF Başkanı Kahn, bundan bir yıl önce “Aslında krizin bittiğini söyleyemeyiz. Özellikle düşük gelirli ülkelerde riskin daha yüksek olduğunu söyleyebiliriz. 90 milyon insan ağır yoksullukla karşı karşıya kalacak. Bunu işsizlikle tarif edemeyiz. Düşük gelirli ülkelerde bu ölüm kalım meselesi. Siyasi istikrarsızlık hatta savaş nedeni” diyerek emperyalistleri uyarıyordu. CIA şeflerinden Dennis Blair ise, “Eğer kriz bir veya iki yıl daha sürerse birçok ülkede istikrarsızlık temel sorun haline gelecek” sözleriyle tehlikeyi işaret ediyordu.

Tehlikeyi görmek başka bir şey, önlem almak başka bir şey. Emperyalistler çağımızın “Ayaklanmalar yüzyılı” olacağını da görüp tespit etmişlerdi. Ne var ki, ayaklanmaların hangi ülkelerde, ne zaman, nasıl ortaya çıkacağını bilemedikleri ve bilemeyecekleri için somut önlem almaları mümkün değildi; alamadılar. Buna karşılık yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: Yıkıcı suların önünde durup her şeyi kaybetmeyi göz almaktansa suların önünden çekilip onları kontrol altına almayı denemek.

Bunu yaptılar. Hem kitlelerin istemlerinden yanaymış gibi davrandılar hem de işbirlikçilerine kitlelerin karşısında durmalarını ama onları sistem içinde tutacak şekilde “reformlar” yaparak onlara alan açmalarını tavsiye ettiler. Böylece kitlelerin istemlerinin ve öfkelerinin sistem için yıkıcı olması önlenebilirdi.

Kitlelerin öfkesini yatıştırıcaksın bazı başlar feda edilebilirdi; önemli olan kapitalist düzenin ayakta kalmasıydı. ABD, kendi işbirlikçilerine bu yönde çağrılar yaptı. AB emperyalistleri aynı yönde çağrılar yaptılar. Emperyalistler bu şekilde bir taşla iki kuş vurmayı deniyorlar: Hem kitlelerin gözünde “muteber” olacaklardı hem de işbirlikçi kapitalist düzeni ayakta tutmuş olacaklar.

Emperyalistlerin ayaklanmaları denetim altına alma çabalarına bakarak, Türkiye’de kimi sol çevreler olan bitenin emperyalistlerin oyun ve planlarından iba-

ret şeyler olduklarını, ortada adına “devrim” ya da “halk ayaklanması” denecek bir şey olmadığını ileri sürdüler.

Bu tür düşünen baylar, farkında olmadan, 1) Emperyalistlerin her şeye hâkim, gücü her şeye yeten, kadir-i mutlak güçler olduklarını; 2) Devrim denen büyük alt-üst oluşun diyalektiğinden bir şey anlamadıklarını itiraf etmiş oluyorlar. Birincisi için diyeceğimiz şey oldukça basit: Madem emperyalistler her şeye hâkim ve kadir-i mutlak; onların denetim ve izni dışında bir şey olmaz o zaman siz neden boş yere devrimcilik yapıyorsunuz? İkincisi için yapacağımız öneri biraz emek gerektiren bir öneri olacak: Devrim denen şeyin diyalektiğini anlamak, kavramak için biraz daha okuyun, tarihteki devrimleri biraz daha inceleyip anlamaya çalışın.

Oysa gelişmeler çok daha umutlu olmamız gereken yönde, kapitalizmden komünizme geçiş yönünde büyük bir hızla, önüne geçilemez bir güçle akıyor. Emekçi sınıflar artık kapitalist sömürü ve baskı altında daha fazla yaşamak istemiyorlar. Bunu ölümü göze alarak, emperyalistlerin kendilerini denetim altına alma çabalarını boşa çıkararak ortaya koyuyorlar.

Elbette komünistlerin bu ayaklanmalardan, devrimlerden çıkaracakları yaşamsal önemde pek çok ders var. Ama bu dersler emperyalistlerin sahip olmadıkları gücü abartmak biçimindeki ahmakça dersler değil, bizi bekleyen ve her an karşımıza çıkabilecek ayaklanmalara hazırlık dersleri olmalıdır.

Arap devrimleri, emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin halklara yutturmaya çalıştığı gibi ayaklanmalar dini temelde değil, kitleler bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, anti-kapitalist temelde gelişiyor. Dinci gericilik kitle hareketinin bu içeriği karşısında güçten düşmüş ve etkisizleşmiştir. Emperyalistler ve burjuva gericilik özellikle Mısır ve Tunus Halk devrimlerinde ısrarla dinci gericiliği öne çıkartmak istemelerine ve gücünü abartmalarına karşın bir sonuç elde edemediler. Ölü eşek tekmelenerek ayağa kaldırıla-

Dostları Direniş Çadırımıza Bekliyoruz

-Desa İşçileri... -Kazandı!
-Çelmer İşçileri... -Kazandı!
-UPS İşçileri... -Kazandı!
-Ontex İşçileri... -KAZANACAK!...

“Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın Onurlu Direnişimiz!”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”

Bu sloganlar Unkapanı Sosyal Güvenlik Kurumu İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde atılıyor. Onlar ONTEX işçileri... Yıllardır Ontex’de çalışırken dün sabahtan itibaren işsiz olan ve direnişe başlayan Ontex işçileri... Düne kadar Yenibosna’da bulunan Ontex Tüketim Ürünleri San. ve Tic. AŞ’de çalışmakta olan işçiler bu sloganlarla başladılar seslerini duyurmaya... Çalışma koşullarının düzeltilmesi için uzun süredir mücadele veren Ontex işçileri 18 Şubat Cuma sabahı Unkapanı Sosyal Güvenlik Kurumu Bölge Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak sloganlarıyla işyeri önünde direnişe başladıklarını duyurdular...

Daha önce mücadelesini zafere ulaştırmış olan Desa, Çelmer, UPS işçilerinin isimlerini sayarak başlıyorlar direnişlerinin sesini duyurmaya... Onlar gibi mücadeleciler, onlar gibi kazanmaya kararlı olduklarını belirtmek için...

Zorlu bir mücadele süreci yaşamış Ontex işçileri... Fabrika içerisindeki çalışma koşullarının iyileştirilmesi için 16 öncü işçi sendikalarla çalışmaya başlamış... Süreç içerisinde olumlu sonuçlar almaya başlamışlar.

Toplu sözleşme sürecine geldiğinde fabrikadaki arkadaşlarıyla toplantı yaparak görüş alışverişinde bulunup örgütlü oldukları Selülöz-İş Sendikası’na toplantı yaparak işyerindeki hakları konusunda bir karara varılmasını istediklerini de iletiyorlar. Sendikaların genel merkezden ödenek gelmediği bahanesiyle oyalamaları üzerine çalışmalarını sıklaştırmışlar, bir komite oluşturmuşlar Ontex işçileri ve önce 90 kişi olmuşlar. Sonrasında 200’den fazla işçinin bir araya gelerek yaptığı toplantıyla Toplu İş Sözleşmesi’nin amacı ve içeriği konusunda konuşup, tartışarak kararlar alıyorlar. Toplu İş Sözleşmesinin sadece maddi imkanların düzeltilmesinden ibaret olamayacağını bilincinde olan işçiler kısa sürede önemli maddelerde değişiklikler yaparak yeni bir taslak oluşturup 70 arka-

daşlarıyla 8 Ocak’ta Sendika Şubesi’ni ziyaret ederek şube başkanına iletiyorlar.

Patrona baskı uygulamak, mücadelelerinde kararlı olduklarını göstermek gerektiği düşüncesinde de birleştikleri için bu görüşmenin sonunda hemen bir yemek boykotu gerçekleştiriyorlar. Ve fabrikadaki işçilerin % 80’ini bu boykota katılarak onları destekliyorlar.

Onlar bu kararlı mücadeleyi sürdürüp, her geçen gün daha fazla işçinin bilinçlenmesinin başarısını yaşarken, patron işçileri tek tek görüşmelere çağırıp, mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyor. “sendikalarının varolan sendikalar içerisinde işçilere en fazla zam alan sendika olduğu, bu mücadeleyi daha fazla ileriye götürmemeleri gerektiği” yönünde konuşmalar yapmaya, hatta işçileri gözlem altına almaya, işten çıkarılacakları yönünde tehditlerde bulunmaya başlıyor. Patron tarafından tehditlerle karşılaşırken diğer yandan sendika şubesinin de işverenle görüşmelerde bulunduğu görüyorlar.

Sendikaların bu tutumunu eleştiren Ontex işçileri 2011-2013 dönemine ilişkin toplu sözleşmenin imzalandığı 11 Şubat 2011 tarihinde taleplerinin dikkate alınmadığını görüyorlar. Çok kısa süre öncesine kadar “Biz sonuna kadar sizinleyiz” diyen sendika, işçilerle hiçbir görüşme yapmaksızın kapalı kapılar ardında imzalıyor sözleşmeyi.

Sendikaların bu tutumuna tepki gösteren işçiler 16 Şubat’ta tekrar sendika şubesine giderek hem sözleşmeye ilişkin itirazlarını dile getiriyorlar hem de sendika çalışmasının bu şekilde yapılamayacağını, sendikal demokrasinin uygulanmadığını, sendikaların bu tavrını kabul edemeyeceklerini belirtiyorlar.

Sendikayla görüşmelerinin ertesi günü ise gece vardiyası sonunda işten çıkarıldıklarını öğreniyor Ontex işçileri.

İşyerinde oluşturdukları komiteyle mücadelesini yürüten işçiler sendikaların bu tavrı karşısında hemen bir eyleme başlama kararını alıyorlar. İşyeri önünde direnişe başladıklarını duyurmak amacıyla, mücadelelerinden haberdar olan sendikalardan, kurumlardan dostlarına ulaşarak bugün yapılacak olan basın açıklamasıyla direnişlerini kamuoyuna duyuracaklarını iletiyorlar.

Saat 12.00’de Unkapanı’ndaki Sosyal Güvenlik Kurumu Müdürlüğü önünde yaptıkları basın açıklamasıyla sloganlarla seslerini duyuran Ontex işçilerine destek için sendikalardan, gençlik örgütlerinden emek dostları da geliyorlar. Kısa konuşmalarla desteklerini bildirip mücadelelerinde başarı dileklerini iletiyorlar.

İşyerlerindeki mücadeleleri sırasında da, eylemde, direnişte olan işçilerle dayanışma içinde olmuşlar hep.. Onlara desteklerini bildirmiş, ziyaretlere gitmiş, basın açıklamalarına katılmışlar.. Direnişleri sırasında UPS işçilerini ziyarete gitmişler, PTT işçilerini destek ziyaretinde bulunmuşlar... Ve bu destek ziyareti sonrasında üzerlerindeki baskıların da arttığını söylüyorlar işçiler.

Direnişte olan işyerlerindeki işçileri ziyarete gitmek istediklerini sendikalarına da bildirmişler, sendikayla birlikte gitmek ve destekte bulunmak istediklerini söylemişler, fakat sendikadan olumlu bir yanıt alamamışlar. Ve kendileri toplanıp gitmişler direnişteki işçilere destek olmak için.

“Bizler de işçiyiz, işçi sınıfının bir parçasıyız, orada arkadaşlarımız hakları için mücadele verirken, direnişteyken nasıl sessiz

kalabiliriz. Bizler işçiysek, emekçiysek, bir mücadele veriyorsak, mutlaka gitmeliyiz direnişte olan işçinin yanına, mutlaka maddi manevi destek vermek zorundayız, işçi sınıfının görevidir bu...” diyerek dile getiriyorlar düşüncelerini.. Eylemdeki işçilere destek ziyaretinde bulunan işçiler için şirket yetkilileri, içerideki işçilere “*Bunlar provakatör, bölücü, terörist*” şeklinde konuşmalar yapmışlar, destek ziyaretinde bulunan işçilerden uzak durmaları konusunda uyarılarda bulunmuşlar: “*Bizler işçi sınıfının ancak birlikte mücadele ederek kazanacağını biliyoruz, bundan sonra da eylemde, direnişte olan işçilerle birlikte olacağız, destek vereceğiz*” diyor Ontex işçileri..

Ontex Tüketim Ürünleri San. ve Tic. A.Ş. hijyenik temizlik ürünleri üreten bir firma ve çok büyük market zincirlerine ürün pazarlıyor. 400 işçinin çalıştığı Ontex’de 16 öncü işçi başlıyor önce çalışma şartlarının düzeltilmesi için mücadeleye... Zamanla artıyor mücadele veren işçilerin sayısı ve fabrikadaki 400 işçinin 320’si sendikalı oluyor... Kadın işçiler de katılıyorlar bu mücadeleye ve 60 kadın işçi de sendikalı işçiler arasında yer alıyor. Kadın işçiler son baskılardan sonra geri çekilmeye başlamışlar. Kadın işçilerden yalnızca bir arkadaşları direnişe katılmış, basın açıklamasını da bu arkadaşları okuyor. “*Başından sonuna kadar mücadele etti, bizimle birlikte direnişte olan tek kadın arkadaşımız*” diyorlar işçiler...

Gamze Kayhan 3 yıldır çalışıyor burada. Diğer kadın işçilerden direnişe neden katılan olmadığı sorusu geliyor. “*Sendikal çalışmalarımız başladığında oldukça iyiydi kadın arkadaşların da çalışmaları, fakat son süreçte baskılar etkili oldu... Bir de kadın işçilerin çoğu tutucu çevrelerden gelen insanlar, bilinçli değiller... Son süreçte yaşanan baskılardan ve tehditlerden sonra ciddi kaygılar yaşamaya başladılar... Geri çekildiler... Onlara anlatmaya çalıştık, defalarca konuştuk, ama direnişte yer almalarını sağlayamadık..*” diye anlatıyor süreci. Bu kararlılığının, nedenini sorduğumuzda “*Ben Emine ablayı (Emine Arslan) yakından tanırım, onun direnişte olduğu günlerde sık sık yanına gidiyordum, hep destek oldum. O bir örnek oldu bana, sonra ki süreçte de kadın işçilerden direnişlerde bulunup kazananlar var... Bunlar beni daha kararlı hale getirdi.. Bu mücadeleyi kazanmak için kararlıyız... Bu örnekleri kadın arkadaşlara anlattım, direnişte bize destek olmaları için çok çaba sarfettik ama olmadı.. Yalnız, biz direnişe başladıktan sonra yanlış yaptığını anlayan arkadaşlarımız oldu... Biz direnişe başlayıp sloganlar atarken, yanımızdan geçen servislerde bize bakıp göz yaşlarını tutamayanlar, ağlayanlar oldu... Sanırım bizi yalnız bıraktıkları için suçluluk duyuyorlar... Bunun onurlu bir mücadele olduğunu henüz fark ettiler.. Belki zamanla daha farklı olur...” diyerek anlatıyor diğer kadın işçilerin durumunu.*

Ontex işçileri, Yenibosna’daki işyerleri önünde kurdukları direniş çadırlarında işçiden, emekçiden yana olan tüm emek dostlarını direnişlerine destek vermeye çağırıyorlar.□

BEDAŞ...

Gaziosmanpaşa BEDAŞ’ta çalışan çalışan taşeron işçilerin eylemlerinin bugün 8. gününde.

15 gün önce işten atılan 13 işçinin iş yerlerinin önünde kurdukları çadırda gece gündüz eylemlerini sürdürüyorlar. 2009 yılından bu yana ücretlerini alamadıkları için iki günlük bir grev yapmış ve alacaklarının taksitlendirilerek ödenmesi konusunda anlaşmışlardı. Ama yine de ücretlerinin ödenmesinde yaşanan gecikmeler hep sürmüştü.

Geçen yıldan kalan maaşlarını almak için yetkililerle görüşmeye başladıklarında, yeni bir uygulamayla karşılaşmışlar. Bir ibraname imzalamaları istenmiş işçilerden. Boş bir makbuz ve maddi manevi tüm alacaklarını tahsil ettiklerine dair bir belge... Ama ücret ve mesai alacaklarının yazılı olduğu haneler boş bırakılıyor. İşçilerden bu boş belgeyi imzalamaları isteniyor. Zaten ücretlerini alamayan işçiler bir de bu durumla karşılaşınca, ücretlerinin ödenmesini istediklerini ve bu ibranameleri de imzalamayacaklarını söylüyorlar. Ücretlerinin bir kısmı ödeniyor ama işsiz de kalıyorlar. “Artık işe gelmemeleri” sözlü olarak söyleniyor işçilere. Ne bir belge, ne de niçin çıkarıldıklarını bilmeyen işçilere işbaşı yaptırılmıyor.

İşten çıkarılmalarının nedenini ise işçiler şöyle yorumluyor “*burada yıllarca çalışan işçiler var, ama bu son yıllarda biz işçiler olarak zor koşullar, maaşlarımızın yatırılmaması vb. bir sorun olduğunda işçilerle birlikte konuşuyor, karar veriyorduk. İki kere grev yaptık burada, ilk defa böyle oluyor. Tabii doğallığında gelişen bir örgütlenmeydi, komite gibiydi. Biz çıkarılan işçiler, hep olan haksızlıkları gören ve bir şeyler yapılması için çabalayan işçilerdik, ilk önce bizi çıkardılar. Burada örgütlü olan TES İŞ var, onlarla çok görüşmelerimiz oldu, hep bize ‘bu işçileri bize üye yapın’ diyorlardı, biz de ‘eğer sınıf bilinçli ve mücadeleciler, militan işçiler yaparsanız, işçilerin söz hakkı tanınacaksa yaparız, ama sadece üye yaparsanız sorun, biz bunda yokuz kendi kendimize bir şeyler yaparız’ dedik” diye anlatıyorlar.*

Çaylarımızı içerken, çevrede geçen işçiler merhabalaşıyor, selam söylüyorlar. Kimileri oturup, işçilerin ikram etiği çayı içiyor. Biz de akşam Torba Yasaya karşı yapılacak olan eylemde görüşmek dileğiyle işçilerden ayrılıyoruz.□

Mısır İşçileri ABD Destekli Cuntaya Meydan Okuyor!

Fred Goldstein

Mısır ordusu şişeden çıkan devrimi yeniden şişeye koymayı istiyordu. Ama koyamayacak! Obama yönetimi, NATO ve Mısır egemen sınıfı tarafından desteklenen sözde “düzenli geçiş”in anlamı halk kitlelerini sokaklardan ve tarih sahnesinden söküp atmaktır.

Fakat son birkaç haftada milyonlarca Mısırlı, daha iyi bir gelecek için 30 yıllık polis baskısına, hırsızlığa ve artan ekonomik sıkıntılara karşı tutkuyla savaştı, tarihsel çapta gösteriler yaptılar. Modası geçmiş gerici askeri cuntanın emirlerine teslim olup geri çekilmeyeceklerdir.

Nefret edilen eski başkan Hüsnü Mübarek’in düşüşünden sonra iktidara 19 üyeli Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi geçti. Cunta çabucak İsrail ile 1979’da imzalanan barış anlaşmasının yürürlükte kalacağını ilan etti. Böylece generaller Ortadoğu’da Washington ve Pentagon’un stratejik politikalarının köşetaşı olmaya söz verdiler.

Konsey, gösterileri öven ve demokrasiyi kurmayı vadeden demagogik bildiriler serisi yayımladı, fakat aynı zamanda gösterilerin sona erdirilmesi ve “normalleşme” çağrısı da yaptı.

Mübarek’in Generallerinin Konseyi

Bu, Mübarek’in generallerinin konseyidir. Onlar son 30 yılda 50 milyar dolarlık ABD askeri yardımıyla semirdi. Onlar ABD emperyalizmi ve Pentagon’a yakından bağlı. Ekonominin pek çok sektörüne sıkıca yerleşmiş kendi işletmeleri var. 30 yıldır sahne arkasından işleri yapan onlardır. Fakat devasa kitle mücadelesi Mübarek’i çekilmeye zorlayınca, şimdi öne çıkmak ve acilen açıktan yönetmek zorunda kaldılar.

Mücadelenin bir sonraki aşaması henüz başlamadı. Bu noktada işler Konsey ve onun sahne ardındaki destekçisi Washington ile devrim ve onun çeşitli temsilcileri arasındaki manevralar aşamasında.

Generaller eski yozlaşmış meclisi feshettiler. Anayasa değişikliği için bir komite oluşturuyorlar ve altı ay içinde seçimlere gitme sözü veriyorlar. Fakat 1981’den beri yürürlükte olan ve asker ve polise herhangi birini tutuklama imkanı veren olağanüstü hali kaldırmadı. Ne de binlerce siyasi tutukluyu serbest bıraktı. Bunlar devrimin hayati talepleri idi.

13 üyeli Devrimci Gençlik İttifakı’nın iki üyesi, tartışmaya açık bir şekilde, Konsey’le biraraya geldi ve aynı derecede tartışılır bir şekilde görüşmelerde olumlu tepki verdi. İttifak, gösterileri örgütleyen veya bir şekilde gösterilerde rol oynayan çeşitli güçlerin bir koalisyonu. Aralarında 6 Nisan Hareketi’nin,

Müslüman Kardeşler gençliğinin ve Muhammed El Baradeý etrafındaki güçlerin temsilcileri vardı. Başka bir toplantı yapılacaktır.

Elbette ordunun amacı, sahte demokratik görünüm altında eski düzeni muhafaza ederken devrimin ivmesini kırmaktır.

Devrimin amacı ise halihazırda süregiden fakat devrim karşısında dikkatli davranmak ve onu aldatmaya çalışmak zorunda olan askeri/polis diktatörlüğüne son verecek gerçek bir halk demokrasisini başarmaktır. Nihayetinde kimin üstün geleceğini belirleyecek olan sadece ve sadece mücadeledir. Cuma günü kitlesel “zafer” gösterilerinin yapılacağı bildiriliyor. Devrimin sahip olduğu yegane gerçek kaldıraç, kitlesel mücadeledir.

Grev Dalgası Ülkeye Yayılıyor

Mübarek’in düşüşünden sonra Mısır’ın her tarafında işçi protestolarında patlama oldu. Yüksek Konsey yayımladığı “5 Nolu Bildiri”de, “Soylu Mısırlılar bu hassas dönemde grevlerin olumsuz sonuçlara yol açtığını görüyor” diyordu. Bu inceden örtük bir tehdit idi, fakat generaller bunu yapabilir mi?

“Kitlesel işçi gösterileri Mısır Ulusal Bankası başkanı Tarık Emir’i kurum dışına kovdu gibi görünüyor” diyordu CNN. Bundan sonra Merkez Bankası tüm diğer bankalara 14 Şubat’ta kapatmaları çağrısı yapmak zorunda kaldı. İşçiler, başka şeyin yanında, geçici iş statüsünün sürekli iş haline getirilmesini talep ediyorlar.

Borsanın açılışı ertelenmek zorunda kaldı. Borsa 30 Ocak’ta kapanmış, 16 Şubat’ta açılması kararlaştırılmış, fakat borsa işçileri greve gitmişlerdi. Şimdi 21 Şubat’ta yeniden açılması kararlaştırıldı.

Tekstil şirketlerinde, medya örgütlerinde, çelik işletmelerinde, posta hizmetlerinde, demiryolu ve Sağlık Bakanlığı’nda da grevler var.(El Cezire, 14 Şubat) Aralarında toplu taşıma işçilerinin, fosfat madencilerinin, devlet elektrik işçilerinin de olduğu başka grevlerin olduğu da bildiriliyor. (online.wsj.com, 15 Şubat)

Yüzlerce toplu taşıma işçisi devlet televizyon ve radyo binası dışında ücretlerinin artırılması talebiyle gösteriler yapıyor. Yüzlerce ambulans sürücüsü, daha yüksek ücret talebiyle, başkentte Gazze bölgesinde, Nil boyunca uzanan yola araçlarını dizmişler. Kahire trafiğinde kilit önemdeki tünellerde çalışan işçiler, ücretlerine zam yapılmadığı takdirde tünelleri kapatmakla tehdit ettiler. (abcnews.go.com, 14 Şubat)

Ulusal ticari taşımacılıkta, grevdeki Mısır

Hava Yolları çalışanları patronlarını kovdular. Ve Opera Sarayı’nın 500 çalışanı, yolsuzlukla suçladıkları başkanın görevden alınmasını talep etti.

Devrimci militanlardan Hüsam El Hamalavi, Petrol Bakanlığı binası dışında grev yapan işçilerin resimlerini göndermiş. Hamalavi binlerce işçinin petrol bakanının görevinden ayrılmasını talep ettiğini ve ekonomik taleplere ek olarak “İsrail’e gaz ihracının durdurulması” gibi politik talepler de ileri sürdüğünü söyledi.(hinounett.com, 15 Şubat)

Kahire dışında en güneydeki kent Asuvan ve en kuzeydeki kent İskenderiye’de de grevler olduğu bildiriliyor. Kahire’nin güneyindeki yoksul kentler Beni Sweyf ve Kaliyubiya’da [insanlar], devlete ait binaların düşük fiyatla yoksullara dağıtılmasını talep etti. Polis raporlarında insanların ev benzeri 60 bin boş konutu ele geçirdiği bildiriliyor.

Kızıl Deniz kenarında, Marsa Alam sahil kasabası yakınlarında Sukari altın madeninde bir grev olduğu bildirildi. Bu altın madeni, dünyanın en büyük altın madeni.

Sina Yakımadası’ndaki çok uluslu barış gücü hizmetinde çalışan 700’den fazla işçi oturma eylemi yaptılar. Bu askeri birim 1979 Mısır-İsrail barış anlaşmasının uyulup uyulmadığını izliyorlar. Şarm El Şeyk ve El Gorah karargahları dışında yüzlerce insan ücretlerinin artırılması talebiyle toplandılar.

Genel olarak devrimin tetiklediği tüm grevleri takip etmek mümkün değil. Grev dalgası aslında Mübarek’i göndermek mücadelesi sırasında başladı. Sona doğru Süveyş Kanal İşletmelerine ait beş hizmet şirketinde 6 bin işçi greve gitti. 2000’den fazla tekstil işçisi ve diğerleri de Süveyş’te gösteri yaptı. Tekstil kasabası Mahalle’de bir fabrikada 1500 grevci işçi yolu kesti. Kuvezna’da Sigma ilaç şirketinde çalışan 2000’den fazla işçi greve gitti. Ve Asuvan’da 5000 işsiz genç hükümet binalarına saldırdı. (nytimes.com, 9 Şubat)

Son birkaç yılda Mısır’da, 2 milyon işçinin katıldığı 3000 grev rapor edildi. 25 Ocak’ta başlayan devrimin militan sahne arkasını bu oluşturuyor.

Böylece, Mısır proletaryasının devasa boyutta politik kalkışmaların ortasındaki mücadele arenasına girmiş olduğu açıktır. Sonunda Mısır devriminin politik liderliği doğru ellere geçecektir. Bu olduğunda, devrimin nihai zaferi uzun vadede güvene alınmış olacaktır.

Fred Goldstein

16 Şubat

(Workers World’dan Tarafımızdan Çevrilmiştir.)

MISIR'DA DEVRİMCİ AYAKLANMA

Fidel Castro Ruz

Birkaç gün önce “Mübarek’in payına gitmek düştü ve Obama bile onu kurtaramaz” demiştim.

Dünya Ortadoğu’da neler olduğunu biliyor. Haberler inanılmaz bir hızla dolaşıyor. Politikacıların saat be saat gelen haberleri ancak okuyacak zamanı oluyor. Herkes orada olup bitenlerin önemini farkında.

On sekiz günlük sert savaşın ardından Mısır halkı önemli bir işi başardı: Arap ülkelerinin bağrında, ABD’nin başlıca müttefikini yendi. Mübarek kendi halkını baskı altında tutuyor ve yağmalıyordu; Filistinlilerin düşmanı ve dünyanın altıncı büyük nükleer gücü, NATO’yla bağıntılı İsrail’in suç ortağıydı.

Mısır ordusu, ki Cemal Abdül Nasır komutasındayken, kralı devirerek SSCB’nin desteklediği cumhuriyeti kurmuştur, 1956’da Fransız-İngiliz ve İsrail istilasına karşı anavatanı savundu, Süveyş Kanalının kontrolünü ve bu bin yıllık ulusun bağımsızlığını yeniden tesis etti.

Böylece üçüncü dünyada Mısır’ın saygınlığı arttı. Nasır Asya, Afrika ve Okyanusya’daki eski sömürgelerin siyasi ve ekonomik ulusal bağımsızlık mücadelesinin seçkin liderleriyle birlikte yaratılma-

sında yer aldığı Bağlantısızlar Hareketi’nin en önemli liderlerinden biri olarak biliniyordu.

Mısır, yukarda bahsi geçen 100’den fazla ülkeyi biraraya getiren uluslararası örgütte daima saygı ve destek gördü. Öyle ki bu kardeş ulus, yeni kurulan Hareket’in üç yıllık bir dönem için başkanlığını yürütüyor ve üye ülke halklarının çoğunun yürüttükleri mücadeleye destek oluyordu.

Camp David Anlaşması neyin işaretiydi ve kahraman Filistin halkı en yaşamsal haklarını neden bu kadar tutkuyla savunuyorlar?

Camp David’de, o zamanki ABD başkanı Jimmy Carter’ın arabuluculuğuyla, Mısır lideri Enver Sedat ve İsrail başbakanı Menahim Becin, Mısır’la İsrail arasındaki ünlü anlaşmayı imzaladılar.

12 gün boyunca süren gizli görüşmelerin ardından, 17 Eylül 1979’da iki önemli anlaşma imzalandı: Biri, Mısır ile İsrail arasında barış olduğunu belirten anlaşma, diğeri Gazze Şeridi ve Batı Şeria’da özerk bölgenin yaratılmasıyla ilgili anlaşma. Sedat’ın düşünüyordu ki -ve İsrail bunu biliyor ve paylaşıyordu bu fikri- bu, tıpkı Filistin’deki İngiliz Manda yö-

netimi sırasında, 29 Kasım 1947’de Birleşmiş Milletler Örgütü’nün kabul ettiği İsrail devleti gibi, Filistin devletinin kargahı olacaktı.

Zorlu ve karmaşık görüşmelerden sonra İsrail, her ne kadar Filistin temsilcilerinin barış görüşmelerinden yer almasını sürekli reddetti ise de, Mısır’ın Sina bölgesinden birliklerini çekmeyi kabul etti.

İlk anlaşmanın sonucu olarak İsrail, Arap-İsrail savaşında işgal ettiği Mısır’ın Sina bölgesinden çekildi.

İkinci anlaşmaya göre her iki taraf da Batı Şeria ve Gazze Şeridi’nde özerk yönetimin oluşturulmasını müzakere taahhüdünde bulunuyordu. İlki 5640 kilometrekarelik 2.1 milyon nüfuslu bir bölge, ikincisi 360 kilometrekarelik 1,5 milyon nüfuslu bir bölge oluşturuyordu.

Arap ülkeleri bu anlaşma yüzünden öfkeliydiler. Onlar Mısır’ın, Filistin devletinin varolma hakkını -ki bu on yıllardır Arap ülkelerinin sürdürdükleri mücadelesinin odağında yer almaktaydı- enerjik ve sıkı bir şekilde savunmadığı görüşündeydiler.

Arap ülkelerinin tepkileri, Mısır’la ilişkileri kopma noktasına getiren sert kınamalara kadar vardı. Böylece BM’nin Kasım 1947 kararı haritadan siliniyordu. Özerk yönetim asla oluşturulmadı ve böylece Filistinliler bağımsız bir devlet olarak varolma hakkından mahrum bırakıldı, otuz yıldan fazla bir süre önce çözülmüş olması gereken bitmez tükenmez trajedilere sürüklendi.

Filistin’in Arap nüfusu soykırım yasalarının kurbanıdır; toprakları ellerinden çekip alınmış yarı çöl susuz alanlara mahkum edilmiş ve evleri balyozlarla yıkılmış. Gazze Şeridi’nde birbuçuk milyon insan sistematik olarak füzelerle vuruluyor, fosfor bombaları ve meşhur şok bombalarıyla saldırıya uğruyor. Gazze Şeridi, kara ve denizden ablukaya alınmış durumda. Camp David Anlaşması’nda on-

Fidel'in Görüşleri

ca şeyden bahsedilir de neden Filistin'den tek kelime bahsedilmez?

ABD İsrail'i her yıl milyarlarca dolarla, en modern ve sofistike silahlarla destekliyor. Bir Arap ülkesi olan Mısır, ABD silahlarının ikinci büyük alıcısına dönüştürülmüştür. Kime karşı savaşmak için? Bir başka Arap ülkesine mi? Kendi halkına karşı mı?

Halk en temel haklarına saygı duyulmasını ve onların sömürülmesi ve yağmalanması politikalarının sahibi başkanın istifasını talep ettiğinde, ABD tarafından eğitilen baskıcı güçler onlara ateş etmekte, yüzlercesini öldürüp binlercesini yaralamakta tereddüt etmedi.

Mısır halkı kendi hükümetlerinden bir açıklama bekliyorken, yanıt Mısırlı yetkililere herhangi bir saygı göstermeyen ABD istihbaratının üst düzey subaylarından veya ABD hükümetinden geldi.

ABD yöneticileri ve onların istihbarat servisleri, bir ihtimal, Mübarek yönetiminin devasa hırsızlıkları konusunda bir şey bilmiyor olabilir mi?

Tahrir Meydanı'nda halkın kitlesel gösterileri olduğunda, ne bir hükümet yetkilisi ne de istihbaratçılar, bu işteki sorumlulukları ve milyarlarca dolarlık küstah soygun hakkında tek kelime olsun konuşmadı.

Mısır'daki devrimci halk hareketini sadece en temel haklarına yönelik saldırıya tepki olarak görmek yanlış olacaktır. Halklar salt biçimsel sorunlar için geceler boyu enerjik gösterilere bunca çabuk destek vermezler, ne de zulüm ve ölüm riskini alırlar. Onlar bunu, yasal ve maddi hakları yozlaşmış politikacıların doyumsuz iştahlarına acımasızca kurban edildiğinde ve ulusal ve uluslararası güçler ülkeyi yağmaladığında yaparlar.

Yoksulluk oranı zaten onuru, kültürü ve inançları saldırıya uğramış mücadeleciler, genç ve yurtsever insanların büyük çoğunluğunu etkilemiş bulunuyor.

Gıda fiyatları artamaya devam ediyorken, bu insanlar Mübarek'e atfedilen milyarlarca dolarla ve onun hükümetinin ayrıcalıklı sektörleriyle ve toplumla kendilerini nasıl bağdaştırabilirlerdi ki?

Bu noktada rakamın ne kadar yüksek olduğunu bilmek yeterli değil; bu parala-

rın millete iadesi talep edilmeli.

Obama Mısır'daki olaylardan etkilendi; sanki dünyanın sahibiymiş gibi görünüyor veya hareket ediyor. Mısır'da olup bitenleri kendi meselesi gibi görüyor. Telefonda diğer ülkelerin liderleriyle görüşmeye ara vermedi.

Örneğin EFE ajansı bildiriyor, "Obama İngiliz başbakan David Cameron, Ürdün kralı II Abdullah ve Türkiye başbakanı Recep Tayyip Erdoğan (ılımlı İslamcı) ile görüşti."

"ABD başkanı Mısırluların yaptığı 'tarihi değişimi' selamladı ve çabalarına hayranlığını yineledi."

Başlıca ABD haber ajansı AP dikkate değer bazı argümanları yayımladı:

"Aramıyor: İhlml, İsrail ile dost olmaya ve İslamcı aşırılığa karşı mücadele ederken aynı zamanda insan haklarını korumaya istekli batı-yanlısı Ortadoğu liderleri..."

"Uzun süre hizmet etmiş, yakın fakat alabildiğine kusurlu iki ABD müttefikini deviren Mısır ve Tunus'taki halk ayaklanmalarından sonra, ki genel kaniya göre bu şaşırtıcı isyanlar yayılacak, bu, Obama yönetiminin imkansız istekler listesi."

"Bu rüyanın geleceği yok ve yakın zamanda da olacak gibi değil. Bunun sebeplerinden biri, son kırk yıldır Amerikan yönetimlerinin dünyanın en kararsız bölgelerinden birinde istikrar, devamlılık ve petrol uğruna kendi benimsedikleri yüce insan hakları ideallerini feda etmeleridir."

"Cuma günü Hüsnü Mübarek'in gidişinden memnuniyetini ifade ederken 'Mısır asla aynı olmayacak', dedi Obama."

"Barışçıl gösterileri sayesinde' dedi Obama, 'Mısırlılar ülkelerini değiştirdiler ve böylece dünyayı da değiştirdiler.'"

"Arap dünyasının hükümetleri sınırlı olsa da, Mısır ve Tunus'taki yerleşik seçkinlerin sahip oldukları geniş ekonomik imkanları bırakmak istediklerine dair bir işaret yok."

"Geçen ay Tunus'un kaçan başkanı Zeynel Abidin bin Ali'nin düşüşünden beri, ki bir gün sonra Dışişleri Bakanı Hillary Rodham Clinton Katar'daki görüşmelerde Arap liderleri uyardı, Oba-

ma yönetimi Arap liderlerini reform yapmazlarsa 'ülkelerinin kuma batmakta olduğu'nda ısrar etti."

Tahrir Meydanı'ndaki insanlar hiç de uysal görünmüyor.

Avrupa basını aktarıyor:

"BBC'ye ulaşan haberlere göre, askeri kuvvetlerin tüm boşaltma çabalarına rağmen başkan Hüsnü Mübarek'in istifasını isteyenlerin merkez üssü Tahrir Meydanı'nda toplanan binlerce göstericiye destek kuvvetler geldi."

"BBC muhabiri, daha çok sayıda göstericinin ulaşmasıyla birlikte ordunun kararsızlığının da arttığını bildirdi."

"Uzlaşmazlar Meydanı'n köşelerinden birine yerleşti ve talepleri karşılanıncaya kadar Tahrir'de kalmaya karar verdi."

Mısır'da ne olursa olsun, bu defa emperyalizm tarafından karşı karşıya bırakılacağı en büyük problemlerden biri, 19 Ocak'taki yazımda çözümlediğim, tahıl kıtlığı olacaktır.

ABD, yetiştirdiği mısırların önemli bir bölümünü ve soya fasulyesinin büyük bir parçasını bio-yakıt üretmek için kullanıyor. Avrupa, kendi payına, milyonlarca hektarlık toprağı bu amaçla kullanıyor.

Öte yandan, temelde zengin ve gelişmiş ülkelerin yarattığı iklim değişikliğinin bir sonucu olarak, 30 yıl içinde 9 milyara ulaşacak dünya nüfus artış hızıyla uyumsuz bir şekilde, su ve yiyecek sıkıntısı ortaya çıkıyor. Hileli Cancun ve Kopenhag toplantıları sonra BM veya dünyanın en etkili hükümetleri uarmıyor ve bilgilendirmiyor [dünyayı].

Biz cesur Mısır halkını ve onun siyasi haklar ve sosyal adalet mücadelesini destekliyoruz.

Biz İsrail halkına karşı değiliz; Filistin halkının soykırıma uğratılmasına karşı çıkıyoruz ve bağımsız devlet kurma hakkından yanayız.

Biz savaştan yana değil, tüm halklar arasında barıştan yanayız.

Fidel Castro Ruz
13 Şubat 2011/21.14
(Granma International'den
tarafımızdan çevrilmiştir)

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜNE ÇAĞRI

2011 8 Mart'ını örgütlemek için bir araya gelen Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Büro Emekçileri Sendikası (BES) 1 Nolu Şube, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul, Devrimci Hareket, Demokratik Kadın Hareketi (DKH), Devrimci Proletarya, Divriği Kültür Derneği, Emek Ve Özgürlük Cephesi (EÖC), Emekçi Kadınlar (EKA), Emekli Sen Kadıköy-Kartal-Beyoğlu Şubeleri, Halk Cephesi, Pir Sultan Abdal (PSAKD) Genel Merkez, Proleterce Devrimci Duruş (PDD), Yeni Demokrat Kadın (YDK) Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingine çağrı için Kadıköy'de buluştular.

13 Şubat günü saat 13.00'te Kadıköy İskele Meydanı'nda "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Emekçi Kadınlar! Açlığa, Yoksulluğa, Baskıya Ve Sömürüye

Karşı Mücadeleyi Yükseltelim" pankartı ve dövizleriyle bir araya gelen devrimciler, "Vardık, Varız Varolacağız", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son", "Kadın Erkek El Ele Örgütü Mücadeleye", "Kadın Olma-

dan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Özgür Kadın Örgütü Kadındır", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Biji Heşt Adar" sloganları ile toplandılar.

Sık sık sloganlarla kesilen basın açıklaması, "Bizlerin özgürlüğü, var olan sisteme karşı sınıfsız-sömürsüz bir ülke yaratmakla olur. Biz emekçi kadınlar olarak, sömürü sisteminin dayattığı yaşama karşı sesimizi daha gür haykırmak için alanlara çıkıyoruz Sizleri de sesimize ses olmanız için 6 Mart'ta Kadıköy'e bekliyoruz" diyerek sonlandırıldı.

Basın açıklamasının ardından hazırlanan bildirimler Kadıköy İskele Meydanı'nda dağıtıldı ve torba yasayı protesto etmek için yapılan eyleme katılmak üzere dağıldı. □

Türküler Susturulamaz!

Geçtiğimiz günlerde, Dersim'de bir açık hava toplantısında "İbrahim Kaypakkaya'yı övmek suretiyle suç ve suçluyu övdüğü, terör örgütü propagandası yaptığı" gerekçesiyle sanatçı Pınar Sağ ile Mehmet Özcan'a 10 ay hapis cezası verilmiş; ayrıca, Ferhat Tunç'a da 2006'da Nazımiye Düzgün Baba Şenlikleri'nde konser verirken söylediği sözlerden dolayı 25 gün hapis cezası verilmişti.

Bu gelişmelere tepki göstermek amacıyla 13 Şubat Pazar günü, saat 13:00'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği bir basın açıklaması örgütledi. Basın açıklamasını AKA-DER, DHF, Partizan, Mücadele Birliği Platformu ve Grup Emeğe Ezgi desteklerken, İbrahim Kaypakkaya'nın anne ve babası da eyleme katıldı

Açıklamayı okuyan PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş;

"Pınar Sağ, Ferhat Tunç ve Mehmet Özcan'la ilgili verilen hapis cezalarıyla Anayasa ve uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınan düşünce ve ifade hürriyeti bir kez daha ihlal edildi. Bu kararlar da gördük ki, iddia edildiğinin aksine Türkiye'de demokrasi, insan hakları, düşünce özgürlüğü daha ileri gitmiyor, geriliyor.

Pınar Sağ'a verilen mahkumiyetin nedeni, 18 Mayıs 1973'de Diyarbakır'da işkencede katledilen İbrahim Kaypakkaya'nın adının anılmasıdır. Kaypakkaya'nın suçlu olduğuna dair hiçbir mahkeme kararı yoktur. Dahası işkencede katledilmiştir ve bu katliamın hesabı sorulmamıştır. Dolayısıyla Kaypakkaya'nın bu adli sisteme borcu değil, alacağı bulunmaktadır. Kaypakkaya Türkiye'deki sol hareketin adını gururla andığı bir isimdir. Bilinmelidir ki, İbrahim Kaypakkaya'da, onun adını gururla anan sanatçımız Pınar Sağ ile Mehmet Özcan da, Ferhat Tunç da bizim değerlerimizdir.

Aynı içerikteki bir suçu işlediği gerekçesiyle yazar Temel Demirer'de yargılanmıştı. Bu yargılama aşamasında mahkemeye ulaşan bir belge de Kaypakkaya'nın nüfus bilgilerinin yer aldığı sayfada İbrahim Kaypakkaya isminin altına Alevi diye yazıldığı, yani Kaypakkaya'nın bizzat fişlendiği ortaya çıkmıştı.

Ne yazık ki, Türkiye'de İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede öldürülmesinin hesabını sormayan yargı, iş Pınar Sağ ve Mehmet Özcan'a gelince çok seri çalışmaktadır. Deniz Feneri derneğinin dosyasının tercümesini bile aylarca yapamayan bir yargının sanatçılarımızla ilgili kararlardaki hızı düşündürücüdür. Bu da göstermektedir ki, İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledildiği 1973 yılından beri Türkiye'de özgürlükler, insan hakları adına değişen bir şey yoktur. ...

Bilinmelidir ki, baskı ve zulümlere karşı saziyle söziyle ölümsüzleşen sanatçılarımızın yanındayız. Asırlar boyunca uygulanan baskıların, katliamların susturamadığı türkülerimizi bundan sonra daha gür bir sesle söyleyeceğiz. PSAKD Alevi deyişlerinin, türkülerinin onurlu isimlerine sahip çıkacaktır" dedi.

Basın metninin okunmasının ardından, sanatçılar Pınar Sağ, Mehmet Özcan ve Ferhat Tunç duygu ve düşüncelerini dile getirdiler. Sanatçıların konuşmalarının ardından, İbrahim Kaypakkaya'nın babası kısa bir konuşma yaptı ve yazdığı bir şiirini okudu. Açıklama, destekçilerin "Özgürlük Mahkumları" adlı şarkıyı söylemeleriyle sona erdi.

Ankara Mücadele Birliği Platformu

YAŞAM BİZDEN YANA!

Kapitalizmin çürümüşlüğüne karşı ses olduk, söz olduk... Nazım ustanın şiirlerini okuduk, Ahmet Arif'le direndik, bağlamamıza tutunduk, gitarımıza sarıldık, tiyatrolarımızdan güç aldık... Halaylarımızla coşku landık, türkülerimizle kendimizi bulduk.

İşte yeni insan, çok büyük emeklerle çok uzaklardan gelen bir su gibi yatağını bularak süzüle süzüle... Yola çıktık bundan tam 22 yıl önce arkamızda kaygılarımızı, çekingenliklerimizi bırakarak.

Amacımız insanı, geleceği, kendimizi tamamen değiştirmekti Bu nedenle 2003'ten bu yana Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi olarak çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Kapitalizmin bizlere dayattığı tüm yozlaşmaya karşılık işçilerin, emekçilerin sanatını üretiyoruz.

Ayışığı Sanat Merkezi, emekçilerle sanatın her alanında birlikte üretebilmek için çıktığı yolda bu coşkuyu paylaşmak için düzenlediği "Yaşam Bizden Yana"

etkinliğiyle tüm işçi ve emekçileri, birlikte üretelim diyenleri bir araya getirdi.

Doğanlar Düğün Salonu'nda düzenlenen etkinlik Tutku Güven'in deyişlerden oluşan bir dinletisiyle başladı. Ardından sanatla buluşmak isteyen emekçileri bir araya getirme, birlikte üretme çabasında olan Sarıgazi Ayışığı emekçilerine, Ahmet Işık da Kürtçe sunduğu türkülerle katıldı...

Gelin, hep birlikte üretelim şarkı söyleyen yarınları yaratalım. Çünkü yaşam bizden yana... diyen Ayışığı Sanat Merkezi Şiir grubu sahneye Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın son mektuplarını seslendirerek başladıkları şiir dinletisinde önce herkesi duygulandırdılar.. Sonra "Sevda işçisiyim, umut işçisiyim, bir gün akacağım denizlere selam olsun..." diyerek şiirleriyle coşkuyu taşıdılar salona...

Şiirle yakalanan coşkuya Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi'nin emekçileri "İşçilere, emekçilere dayatılan kölelik

koşullarından nasıl kurtulacağız sorusuna Denizlerin cevabı 'Devrim' olmuştur. Onların başlattıkları mücadele bayrağını 70'lerde Emegın Birliği nasıl dalgalandırıdıysa, şimdi de bizler Mücadele Birliği olarak bu bayrağı daha yükseklerle taşıyacağız. Mısır ve Tunus'ta yaşananlar devrimler göstermiştir ki devrim bir hayal değil, bilimsel bir olgudur ve dünya emekçi halkları için günceldir.

Yer altı yangını başladı... Bu yangın hızla yayılıyor. Ve bu yangını söndürmeye hiç kimsenin gücü yetmeyecektir... Şimdi bize düşen görev devrimci iktidarın fethine çıkmaktır." diyerek konuşmasıyla salondaki coşkuyu daha da yükseltti.

Daha sonra eylemlerde, direnişlerde işçilerin emekçilerin yanında olan, zindanların çığlığına çığlığını katan, 1 Mayıs'ta Taksim'de, 8 Mart'ta Newroz'da halay başında yerini alan şair Ruhan Mavruk geldi sahneye.

"Siyasi özgürlüklerinden yoksun bir

halkın kendini en iyi ifade edebildiği kürsüdür edebiyat. Bunun içinde yer alan şiir ise bir direniş sanatı olması özelliğiyle emekçilerin elindeki en büyük silahtır.

Madem ki, kapitalizm bilgiye yabancılaştırıyor insanı, o zaman tam bir sosyalist aydınlanmacılıkla karanlığın üstüne yürümeliyiz... Şiirlerle, öykülerle, resimlerle, müzikle... sanatın her alanıyla..” diyerek sözlerine başlayan şair “Sosyalist aydınlanmacılığın tohumlarının çatladığı yerler varoşlar olacaktır. Bu varoşlardaki kültür merkezleri çok önemlidir. Buralarda olalım, etkinliklerine katılıp, üretimlerine katkıda bulunalım, sesinizi duyurun, seslerimizi duyuralım” diyerek aydın ve sanatçılara seslendi. Ardından ‘Cumartesi Anneleri’ ve ‘Gitme’ adlı şiirlerini paylaştı.

Devrimci Emekçi Komiteleri ve Devrimci İşçi Komiteleri’nin mesajlarının okunmasının ardından Vefa Serdar, Mücadele Birliği Platformu adına söz alarak “Tarihin içinde yol alıyoruz, tarihin bayramlarını yaşıyoruz. Tarihi kendimiz yapıyoruz... Nazım Hikmet’in dediği gibi, gelecek günler için gökten ayet inmedi bize, onu biz kendimiz vaat ettik kendimize!..” diyerek Tunus ve Mısır devrimlerine değindi... Nazım ustanın “Güzel günler göreceğiz çocuklar” şiiriyle herkesi coşuklandırdı ve Leninist saflarda yarını kurmaya davet etti tüm emekçileri...

Ardından işçilerin grevlerinde, direnişlerinde, sesleri soluklarıyla, öğrenciler sokağa döküldüğünde sloganları ve sıkı yumruklarıyla, emekçilerin, memurların eylem alanlarında ezgileriyle, türkülerle, Kürt halkının Newroz ateşinde halaylarıyla, zılgıtlarıyla yanlarında yer alan, zindanların sesini çığlığını halklara taşıyan Grup Emeğe Ezgi geldi sahneye.

“Yarınlara giden yolda / yürekler kelleniyor / alanlarda türkülerle / emekçiler direniyor / haydi gel...” diyerek başladılar dinletilerine... Ardından zindanlarda yazılan şiirleri ezgileriyle birleştirip zindanların sesi oldular... “Gel bahar ol Aysun ol şimdi...” diyerek başladıkları ezgileriyle Ayışığı Sanat Merkezi’nin bu günlere gelmesinde büyük emeği olan Aysun Bozdoğan ve Ölüm Orucu Savaşçıları andılar. Dinleyenlere duygulu anlar yaşatan Emeğe Ezgi, farklı bir şekilde yorumladıkları Drama Köprüsü türküsüyle,

duyguları türkülerin coşkusuyla birleştirdi.. Ardından Beritan adlı Kürtçe parçayla tekrar duygu yoğunluğu yaşatan Emeğe Ezgi’nin söylediği diğer Türkçe ve Kürtçe şarkılar ve marşlarla neredeyse tüm salon halaya kalktı.

Bu coşkunun ardından Mehmet Ekici geldi sahneye. “Yasaklanan dilimin türkülerle seslenmek istiyorum sizlere” diyerek Zazaca türkülerle başladı, halaylarla coşturdu etkinliğe katılanları...

76 yaşında kansere karşı verdiği mücadeleye rağmen düşünmeye, yazmaya devam eden, yüreği işçi sınıfının kurtuluşu için atan Orhan İyiler de mesajıyla katıldı “Yaşam Bizden Yana” diyen dostların arasına...

O, yıllar önce Sinan Cemgil’i düşmanın elinden almak için ailesiyle birlikte yollara düştü... Yaşamının her anında Sinanların, Denizlerin mücadelesini canlı tuttu, yazdı, söyledi, anlattı...

Yüreği hep devrim için, sosyalizm için attı... “Bir Gün Bile Yaşamak”, “Öldükleriyle Kalmadılar” adlı kitaplarıyla yüreği devrim için atanları buluşturdu... 76 yaşında hasta yatağında, işçi sınıfının kurtuluşu için okuyor, düşünüyor, yazıyor, yayınlıyor hala... “Aklın Lirizmi” kitabıyla aramızdaydı Orhan İyiler, bu kitabıyla o da katıldı “Yaşam Bizden Yana” diyenlere...

Türküleriyle, eylemlerde direnişlerde, işçi ve emekçilerin yanında yer alan, Pınar Sağ türküleriyle seslendi “Yaşam Bizden

Yana” diyenlere... Kısa bir süre önce İbrahim Kaypakkaya’yı övdüğü için ceza alan sanatçı, bu cezanın onu inançlarından, düşüncelerinden işçi sınıfının yanında yer almaktan, devrim ve sosyalizmden söz etmekten, devrimcileri övmekten vazgeçiremeyeceğini vurguladı. “Ayışığı Sanat Merkezi’nin yaptığı bu etkinlik, biz devrimden sosyalizmden yana olanları bir araya getirdiği için özellikle bu süreçte çok önemli... Ayışığı Sanat Merkezi’ndeki dostlarımız, bu yolda kararlı yürüyüşlerini sürdürüyorlar... Ve yine burada çalışmalarını yapan Grup Emeğe Ezgi var... Ne mutlu ki, onlar bu genç yaşlarında inandıkları değerler uğruna, büyük bedelleri göze alarak çıktılar bu yola, kararlılıkla devam ediyorlar... Bizlere, yoldaşlarımıza düşen de bu yolda bedel ödemeyi göze alanların, bu yolda mücadele verenlerin yanlarında olmaktır... Önemli olan her şeye rağmen Ayışığı Sanat Merkezi’nin, Grup Emeğe Ezgi’nin yanında olabilmek, inadına Yaşasın Sosyalizm diyebilmektir” diyerek halay parçalarıyla coşturdu etkinliğe katılanları...

Ardından Nurettin Güleç, Kürtçe, Türkçe türkülerle başladığı dinletisine, halay parçalarıyla devam etti.

Etkinliğe katılanlar atılan coşkulu sloganlar, türkü ve halaylarla hep birlikte “Yaşam Bizden Yana!” demenin mutluluğuyla ayrıldılar salondan... □

“AKLIN LİRİZMİ” DOSTLARI BULUŞTURDU

“Bir Gün Bile Yaşamak”, “Öldükleriyle Kalmadılar”, “Generaller Kışında Yaşam Kaynaklarımız”, “Devrimci Ado’nun Ölümsüzler Katında Yargılanması” kitaplarıyla tanıdığımız, sınıfsız sömürsüz bir dünyanın özlemine duyanların yaşamında bu kitaplarından biriyle yer etmiş olan yazar Orhan İyiler, son kitabı “Aklın Lirizmi”nin yayınlanmasının hemen ardından düzenlenen imza gününde okurları ve dostlarıyla bir araya geldi.

16 Şubat Çarşamba günü Orhan İyiler, okurlarını, dostlarını, yoldaşlarını ağırladı evinde... Daha önce yayınlanmış kitaplarında yer alan öyküler ve hiç yayınlanmamış olan iki güncenin yer aldığı kitabı yayına hazırlanırken, bir isim gerekiyordu kitabı... Dostlar arasında bir çok öneri konuşuldu, tartışıldı. En güzel öneri yine yazar Orhan İyiler’den geldi.. “Aklın Lirizmi”.

“Çok defa konuşmalarımızda geçmiştir, aklın lirizmi, aramızda konuşmuşluğumuz, tartışmışlığımız vardır, ama ben bu şekilde dostları arasındayken dile getirdiğini hatırlamıyorum, bir akşam yine kitabın ismi konusunda dostlarla bir aradayken konuştuk, bir karara varamadık, Orhan uyudu, sabah kalktı ve ‘Aklın Lirizmi’ dedi... ‘Kitabın adı bu olsun... Aklın Lirizmi’ diye tekrarladı. Bizim de hoşumuza gitti, biraz üzerinde konuştuk ve kararı verdik” diye anlatıyor Zeynep İyiler kitabın adının belirlenmesine ilişkin anı.

Kitabın yayınlanacağından haberdar olan okurları, dostları, Orhan İyiler’in elinden bir imzalı kitap alacağı günü bekliyordu.

16 Şubat Çarşamba günü dostlarını, okurlarını, öğrencilerini, yoldaşlarını ağırladı Erenköy’deki evinde Orhan İyiler... Öğle saatlerinde çalan zille açılan kapı akşamın geç saatlerine dek hiç kapanmadı, hep aralık kaldı, hep birkaç kişi giderken birkaç kişi girdi o kapıdan içeri...

Her gelenle sohbet etti yazar, her gelene bir kitap imzaladı... Her bir okuru, öğrencisi, dostu, yoldaşı, bugün gelemeyenlerin selamını, sevgisini dile getirdi, kitabını imzalattırken... Kimi zaman üç-dört kişi, kimi zaman tek tek konuştu herkesle... Herkese selamını, sevgisini gönderdi, her kitabı imzaladı tek tek...

İmza gününden bir gün önce yanında bulunanlar çok yorulmasın diye bir teklifte bulunmuşlar yazara... “Orhan abi, gel biz kitaplara bir şeyler yazalım, sen imzala, çok yorulursun, seni yormamak gerekir biliyorsun... Sen söyle biz yazıp hazırlayalım, sen kitabı getiren olduğunda altına imzayı atarsın” demişler. “Hayır” diye yanıtlamış yazar bu teklifi... “Fabrikasyon işi olmaz öyle... Ben o anda, elinde kitapla karşıma gelene içimden nasıl geldiyse, onu yazmak, o andaki duygularıyla seslenmek isterim dostlarıma, ama çok ama az, iki kelimeyle de olsa o anı yansıtmalı yazılan o kitaba...” diye cevaplamış... Ve öyle de yaptı her gelenle ayrı ayrı konuştu, her bir kitabı ayrı ayrı imzaladı gün boyu...

Yazarlar, tiyatro emekçileri, işçiler, öğrenciler... Gün boyu sürdü dostların gelişi... Özgür Üniversite’den öğrencileri ve dostları, Orhan İyiler’in ders verdiği günleri anarak, öğrencilerin, hocalarının selamlarını coşkusunu getirdiler yazara... Tavır dergisinden dostları, tüm çalışanların, Tavır okurlarının dostlarının selamını getirdiklerini belirtip cezaevlerindeki yoldaşları için bir kitap imzalattılar yazara... Burada ki coşkuyu oraya göndermek istediklerini söyleyerek...

Devrimci Emekçi Komitelerinden, Devrim Tiyatro Atölyesi’nden, Ayışığı Sanat Merkezi’nden, Emeğe Ezgi Müzik Grubu’ndan dostları, okurları da vardı... Bir arkadaş, isminin Sinan Cemgil’den çok etkilenen babası tarafından konulduğunu anlatınca “Bu kitap sana değil o zaman, sana bu ismi veren ailen için, sen istiyorsan başka bir kitap imzalayayım...” diyerek yanıtladı onu... Devrimci İşçi

Komiteleri’nden işçiler, PTT, BEDAŞ işçileri başta olmak üzere destek ziyaretine gittikleri direnişte bulunan işçilerin selamlarını getirmişlerdi yazara... “Onların coşkusunu taşıdım bana, sağ olun, gitmeye de devam edin, hep onların içinde olmaya devam edin...” diyerek yanıtladı onları Orhan İyiler. Sonra zaman matbaada çalışan emekli bir işçi kitabı basan ustanın yayına hazırlayan arkadaşlara telefon ederek “Bunda tashih hataları var, böyle çıkmayın, ben düzeltilmiş hali için bekletiyorum baskıyı” diye haber verdiğini iletti yazara.. “Bu nasıl bir kitapmış, beklediğimden fazla ilgi gördü... Usta için de bir kitap imzalamak şart oldu, ama ben onunla tanışmak istiyorum” diyerek belirtti duygulanışını...

Tiyatro Simurg’dan Mehmet Esatoğlu ve Bilgesu ile tiyatro üzerine sohbetler ettiler... “Ben senin 70’lerden beri okurum, en eski okurlarından... daha da okumak istiyorum ona göre...” diyerek uzattı imzalatmak için kitabını... Ürün Dergisi’nden dostları bir arkadaşlarıyla hem selamlarını hem dergilerini göndermişler yazara...

“Aklın Lirizmi” ve yaşamını devrime, komünizme adanmış, yaşamının her anında bunun için uğraş vermiş Orhan İyiler ile buluşmak isteyenler önce salonda gelen dostlarla sıcak çaylar ışığında sohbetler ettiler, kitaplardan, devrim mücadelesinden, anılardan konuştular... Sonra sohbet için geçtiler odasına yazara... Hasta yatağında herkesle tek tek, anılar paylaşarak, devrim mücadelesi üzerine konuşmalarla, coşkulu sohbetlerle, yürekte selamların iletildiği coşkulu sohbetlerle imzaladı tek tek her bir kitap... Öğrenciler, yazarlar, yönetmenler, tiyatro ve müzik emekçileri, öğretmenler, memurlar... Yazara nice dostu bir araya geldi Orhan İyiler’in evinde. “Yorulduğun, yorduk seni...” dediğinde her seferinde “Biraz dinleneyim, sonra devam edelim...” dedi Orhan İyiler... Ama en fazla on dakika sonra bir başka dostla, okurla, yoldaşla sohbetledi yine...

“Bizim için güzel bir gün oldu, ama siz çok yorulduğunuz” dediğinde “Bir yazar için bulunmaz nimet bunca dostu bir günde bir arada bulmak, yorgun da değilim ben...” diyerek sürdürdü yazar “Aklın Lirizmi”yle buluşmaları akşamın geç saatlerine dek...

Hemen herkesin bir isteği, beklentisi vardı... Artık kitapçılarda bulunamayan kitaplarının yeniden yayınlanması, okurlarıyla tekrar buluşmasının sağlanmasıydı... Başka bir kitabın imzalandığı, sohbetlerde buluşmak dileğiyle ayrıldı tüm dostlar imza gününde Erenköy’deki evden...

Ve nice dostları ağırlamayı, nice dostlarla buluşmayı bekliyor “Aklın Lirizmi”... □

ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK